

Cuprins

IV Informări

INFORMĂRI PROVENIND DE LA INSTITUȚIILE, ORGANELE ȘI ORGANISMELE UNIUNII EUROPENE

Curtea de Justiție a Uniunii Europene

2019/C 112/01	Ultimele publicații ale Curții de Justiție a Uniunii Europene în <i>Jurnalul Oficial al Uniunii Europene</i> . . .	1
---------------	--	---

V Anunțuri

PROCEDURI JURISDICȚIONALE

Curtea de Justiție

2019/C 112/02	Cauzele conexe C-183/17 P și C-184/17 P: Hotărârea Curții (Camera a treia) din 31 ianuarie 2019 – International Management Group/Comisia Europeană [Recurs – Cooperare pentru dezvoltare – Execuția bugetului Uniunii Europene în gestiune indirectă – Acțiune în anulare – Admisibilitate – Acte atacabile – Decizia de a încredința o sarcină de execuție bugetară unei alte persoane decât cea reținută inițial – Decizia de a nu mai încredința noi sarcini de execuție bugetară entității reținute inițial – Regulamentul (CE, Euratom) nr. 2342/2002 – Articolul 43 – Regulamentul delegat (UE) nr. 1268/2012 – Articolul 43 – Noțiunea „organizație internațională” – Condiții – Cerere de despăgubire] . . .	2
2019/C 112/03	Cauza C-194/17 P: Hotărârea Curții (Camera a treia) din 31 ianuarie 2019 – Georgios Pandalis/Oficiul Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (EUIPO), LR Health & Beauty Systems GmbH [Recurs – Marcă a Uniunii Europene – Regulamentul (CE) nr. 207/2009 – Articolul 51 alineatul (1) litera (a) și alineatul (2), precum și articolul 75 – Marca Uniunii Europene Cystus – Suplimente alimentare fără uz medical – Declarația în parte a decăderii – Lipsa unei utilizări serioase a mărcii – Perceperea termenului „cystus” drept o indicație descriptivă a ingredientului principal al produselor vizate – Obligația de motivare] . . .	3

2019/C 112/04	Cauza C-220/17: Hotărârea Curții (Camera întâi) din 30 ianuarie 2019 (cerere de decizie preliminară formulată de Verwaltungsgericht Berlin – Germania) – Planta Tabak-Manufaktur Dr. Manfred Obermann GmbH & Co. KG/Land Berlin (Trimitere preliminară – Apropierea legislațiilor – Validitatea Directivei 2014/40/UE – Fabricarea, prezentarea și vânzarea produselor din tutun – Reglementare privind „ingredientele” – Interzicerea produselor din tutun aromate)	3
2019/C 112/05	Cauza C-225/17 P: Hotărârea Curții (Camera a patra) din 31 ianuarie 2019 – Islamic Republic of Iran Shipping Lines și alții/Consiliul Uniunii Europene, Comisia Europeană (Recurs – Politica externă și de securitate comună – Măsuri restrictive luate împotriva Republicii Islamice Iran – Înghețarea fondurilor și a resurselor economice – Anulare a unei includeri de către Tribunalul Uniunii Europene – Modificarea criteriilor de includere într-o listă a persoanelor și a entităților ale căror active sunt înghețate – Reincludere – Elemente de probă cu o dată anterioară primei includeri – Fapte cunoscute înainte de prima includere – Autoritate de lucru judecat – Domeniu de aplicare – Securitate juridică – Protecția încrederii legitime – Principiul ne bis in idem – Protecție jurisdicțională efectivă)	4
2019/C 112/06	Cauza C-587/17 P: Hotărârea Curții (Camera a patra) din 30 ianuarie 2019 – Regatul Belgiei/ Comisia Europeană [Recurs – Fondul european de garantare agricolă (FEGA) – Regulamentul (CE) nr. 1290/2005 – Regulamentul (UE) nr. 1306/2013 – Cheltuieli excluse de la finanțarea de către Uniunea Europeană – Restituiri la export acordate pe nedrept – Recuperare – Neepuizarea tuturor căilor de atac – Absența unui recurs în urma avizului negativ al unui avocat care poate pune concluzii la Cour de cassation (Curtea de Casație, Belgia) – Articolul 267 TFUE – Absența unei trimiteri preliminare la Curte – Neglijența statului membru]	5
2019/C 112/07	Cauza C-6/18 P: Hotărârea Curții (Camera a opta) din 31 ianuarie 2019 – Republica Elenă/Comisia Europeană [Recurs – Fondul European de Garantare Agricolă (FEGA) – Fondul European Agricol pentru Dezvoltare Rurală (FEADR) – Regulamentul (CE) nr. 1290/2005 – Finanțarea politicii agricole comune – Cheltuieli excluse – Cheltuieli efectuate de Republica Elenă]	6
2019/C 112/08	Cauza C-149/18: Hotărârea Curții (Camera a șasea) din 31 ianuarie 2019 (cerere de decizie preliminară formulată de Tribunal da Relação de Lisboa – Portugalia) – Agostinho da Silva Martins/Dekra Claims Services Portugal SA [Trimitere preliminară – Cooperare judiciară în materie civilă – Lege aplicabilă obligațiilor necontractuale – Regulamentul (CE) nr. 864/2007 (Roma II) – Articolele 16 și 27 – Norme imperative derogatorii – Directiva 2009/103/CE – Asigurare de răspundere civilă auto – Articolul 28]	6
2019/C 112/09	Cauza C-600/17: Ordonanța Curții (Camera a doua) din 17 ianuarie 2019 (cerere de decizie preliminară formulată de Giudice di pace di Roma – Italia) – Pina Cipollone/Ministero della Giustizia [Trimitere preliminară – Articolul 53 alineatul (2) din Regulamentul de procedură al Curții – Politica socială – Muncă pe durată determinată – Judecători de pace – Inadmisibilitate vădită]	7
2019/C 112/10	Cauza C-626/17: Ordonanța Curții (Camera a doua) din 17 ianuarie 2019 (cerere de decizie preliminară formulată de Giudice di Pace di Roma – Italia) – Alberto Rossi/Ministero della Giustizia [Trimitere preliminară – Articolul 5 alineatul (2) din Regulamentul de procedură al curții – Politică socială – Muncă pe durată determinată – Judecători de pace – Inadmisibilitate vădită]	7
2019/C 112/11	Cauza C-169/18: Ordonanța Curții (Camera întâi) din 10 ianuarie 2019 (cerere de decizie preliminară formulată de Court of Appeal – Irlanda) – Atif Mahmood și alții/Minister for Justice and Equality (Trimitere preliminară – Nepronunțare asupra fondului)	8
2019/C 112/12	Cauzele conexe C-335/18 și C-336/18: Ordonanța Curții (Camera a opta) din 30 ianuarie 2019 (cereri de decizie preliminară formulate de Sofiyski gradski sad, Apelativen sad – Sofia – Bulgaria) – Proceduri penale privind pe AK (C-335/18), EP (C-336/18) [Trimitere preliminară – Articolul 99 din Regulamentul de procedură al Curții – Controlul numerarului la intrarea sau ieșirea din Uniunea Europeană – Regulamentul (CE) nr. 1889/2005 – Articolul 3 alineatul (1) – Încălcare a obligației de declarare – Articolul 4 alineatul (2) – Măsură de reținere – Articolul 9 alineatul (1) – Sancțiuni prevăzute de dreptul național – Reglementare națională care prevede, pe lângă aplicarea unei pedepse privative de libertate sau a unei amenzi în cuantum de o cincime din suma de numerar nedeclarată, confiscarea acestei sume în beneficiul statului – Proporționalitate]	9

2019/C 112/13	Cauza C-440/18 P: Ordonanța Curții (Camera a opta) din 30 ianuarie 2019 – Verein Deutsche Sprache eV/Comisia Europeană [Recurs – Articolul 181 din Regulamentul de procedură al Curții – Acces la documente – Regulamentul (CE) nr. 1049/2001 – Documente referitoare la o decizie a Comisiei Europene privind schimbarea aspectului sălii de presă din clădirea Berlaymont în legătură cu limitarea afișajului numai la limbile franceză și engleză – Refuz de acordare a accesului integral]	9
2019/C 112/14	Cauza C-426/18 P: Recurs introdus la 26 iunie 2018 de către Adrian Iordăchescu, Florina Iordăchescu, Mihaela Iordăchescu, Cristinel Iordăchescu împotriva ordonanței Tribunalului (camera a șaptea) pronunțate la 18 aprilie 2018 în cauza T-298/17, Iordăchescu și alții / Parlamentul și alții	10
2019/C 112/15	Cauza C-560/18 P: Recurs introdus la 3 septembrie 2018 de Izba Gospodarcza Producentów i Operatorów Urządzeń Rozrywkowych împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera a cincea) din 10 iulie 2018 în cauza T-514/15, Izba Gospodarcza Producentów i Operatorów Urządzeń Rozrywkowych/Comisia	10
2019/C 112/16	Cauza C-730/18 P: Recurs introdus la 23 noiembrie 2018 de SC împotriva Ordonanței Tribunalului (Camera a noua) din 19 septembrie 2018 în cauza T-242/17, SC/Eulex Kosovo	12
2019/C 112/17	Cauza C-736/18 P: Recurs introdus la 26 noiembrie 2018 de Gugler France împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera a opta) din 25 septembrie 2018 în cauza T-238/17, Gugler/EUIPO	13
2019/C 112/18	Cauza C-741/18 P: Recurs introdus la 27 noiembrie 2018 de OPS Újpesti Csökkentmunkaképeségűek Ipari és Kereskedelmi Kft. (OPS Újpest Kft.) împotriva Ordonanței Tribunalului (Camera a șaptea) din 28 septembrie 2018 în cauza T-708/17, OPS Újpest/Comisia	14
2019/C 112/19	Cauza C-747/18 P: Recurs introdus la 30 noiembrie 2018 de Lux-Rehab Foglalkoztató Non-Profit Kft. (Lux-Rehab Non-profit Kft.) împotriva Ordonanței Tribunalului (Camera a șaptea) din 28 septembrie 2018 în cauza T-710/17, Lux-Rehab Non-Profit/Comisia	15
2019/C 112/20	Cauza C-748/18 P: Recurs introdus la 30 noiembrie 2018 de Motex Ipari és Szolgáltató Rehabilitációs Kft. (Motex Kft.) împotriva Ordonanței Tribunalului (Camera a șaptea) din 28 septembrie 2018 în cauza T-713/17, Motex/Comisia	16
2019/C 112/21	Cauza C-764/18: Cerere de decizie preliminară introdusă de Tribunal Supremo (Spania) la 5 decembrie 2018 – Ayuntamiento de Pamplona/Orange España S.A.U.	17
2019/C 112/22	Cauza C-765/18: Cerere de decizie preliminară introdusă de Landgericht Koblenz (Germania) la 6 decembrie 2018 – Stadtwerke Neuwied GmbH/RI	17
2019/C 112/23	Cauza C-773/18: Cerere de decizie preliminară introdusă de Verwaltungsgericht Halle (Germania) la 10 decembrie 2018 – TK/Land Sachsen-Anhalt	18
2019/C 112/24	Cauza C-774/18: Cerere de decizie preliminară introdusă de Verwaltungsgericht Halle (Germania) la 10 decembrie 2018 – UL/Land Sachsen-Anhalt	19
2019/C 112/25	Cauza C-775/18: Cerere de decizie preliminară introdusă de Verwaltungsgericht Halle (Germania) la 10 decembrie 2018 – VM/Land Sachsen-Anhalt	20

2019/C 112/26	Cauza C-781/18: Cerere de decizie preliminară introdusă de Tribunale ordinario di Roma (Italia) la 12 decembrie 2018 – Società Italiana degli Autori ed Editori (S.I.A.E.)/Soundreef Ltd	21
2019/C 112/27	Cauza C-783/18 P: Recurs introdus la 12 decembrie 2018 de Oficiul Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera a șasea) din 3 octombrie 2018 în cauza T-313/17, Wajos GmbH/Oficiul Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală	22
2019/C 112/28	Cauza C-786/18: Cerere de decizie preliminară introdusă de Bundesgerichtshof (Germania) la 14 decembrie 2018 – ratiopharm GmbH/Novartis Consumer Health GmbH	23
2019/C 112/29	Cauza C-788/18: Cerere de decizie preliminară introdusă de Commissione tributaria provinciale di Parma (Italia) la 14 decembrie 2018 – Stanleyparma Sas, Stanleybet Malta Ltd/Agenzia delle Dogane e dei Monopoli UM Emilia Romagna – SOT Parma	23
2019/C 112/30	Cauza C-789/18: Cerere de decizie preliminară introdusă de Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Italia) la 12 decembrie 2018 – AQ și alții/Corte dei Conti și alții	24
2019/C 112/31	Cauza C-790/18: Cerere de decizie preliminară introdusă de Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Italia) la 12 decembrie 2018 – ZQ/Corte dei Conti și alții	26
2019/C 112/32	Cauza C-834/18: Cerere de decizie preliminară introdusă de Tribunal Judicial da Comarca de Faro (Portugalia) la 28 decembrie 2018 – Rolibérica, Lda/Autoridade para as Condições do Trabalho	27
2019/C 112/33	Cauza C-18/19: Cerere de decizie preliminară introdusă de Bundesgerichtshof (Germania) la 11 ianuarie 2019 – WM/Stadt Frankfurt am Main	27
2019/C 112/34	Cauza C-49/19: Acțiune introdusă la 25 ianuarie 2019 – Comisia Europeană/Republica Portugheză	28
2019/C 112/35	Cauza C-50/19 P: Recurs introdus la 25 ianuarie 2019 de Sigma Alimentos Exterior, S.L. împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera a noua) din 15 noiembrie 2018 în cauza T-239/11, Sigma Alimentos Exterior/Comisia	29
2019/C 112/36	Cauza C-51/19 P: Recurs introdus la 25 ianuarie 2019 de World Duty Free Group, S.A., fostă Autogrill España, S.A. împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera a noua extinsă) din 15 noiembrie 2018 în cauza T-219/10 RENV, World Duty Free Group/Comisia	30
2019/C 112/37	Cauza C-52/19 P: Recurs introdus la 25 ianuarie 2019 de Banco Santander, S.A. împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera a noua) din 15 noiembrie 2018 în cauza T-227/10, Banco Santander, S.A./Comisia Europeană	31
2019/C 112/38	Cauza C-53/19 P: Recurs introdus la 25 ianuarie 2019 de Banco Santander, S.A. și Santusa Holding, S.L. împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera a noua extinsă) din 15 noiembrie 2018 în cauza T-399/11 RENV, Banco Santander și Santusa/Comisia	32
2019/C 112/39	Cauza C-54/19 P: Recurs introdus la 25 ianuarie 2019 de Axa Mediterranean Holding, S.A. împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera a noua) din 15 noiembrie 2018 în cauza T-405/11, Axa Mediterranean/Comisia	33

2019/C 112/40	Cauza C-55/19 P: Recurs introdus la 25 ianuarie 2019 de Prosegur Compañía de Seguridad, S.A. împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera a noua) din 15 noiembrie 2018 în cauza T-406/11, Prosegur Compañía de Seguridad/Comisia	34
2019/C 112/41	Cauza C-63/19: Acțiune introdusă la 29 ianuarie 2019 – Comisia Europeană/Republica Italiană . . .	35
2019/C 112/42	Cauza C-64/19 P: Recurs introdus la 29 ianuarie 2019 de Regatul Spaniei împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera a noua extinsă) din 15 noiembrie 2018 în cauza T-219/10 RENV, World Duty Free Group/Comisia	36
2019/C 112/43	Cauza C-65/19 P: Recurs introdus la 29 ianuarie 2019 de Regatul Spaniei împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera a noua extinsă) din 15 noiembrie 2018 în cauza T-399/11 RENV, Banco Santander și Santusa/Comisia	37
2019/C 112/44	Cauza C-106/19: Acțiune introdusă la 11 februarie 2019 – Republica Italiană/Consiliul Uniunii Europene, Parlamentul European	38
2019/C 112/45	Cauza C-577/17: Ordonanța președintelui Curții din 11 ianuarie 2019 (cerere de decizie preliminară formulată de Verwaltungsgerichtshof – Austria) – Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl, cu participarea: Clinton Osas Alake alias Klenti Solim și alții	39
2019/C 112/46	Cauza C-313/18: Ordonanța președintelui Curții din 11 ianuarie 2019 (cerere de decizie preliminară formulată de Svea hovrätt – Suedia) – Dacom Limited/IPM Informed Portfolio Management AB . . .	40
2019/C 112/47	Cauza C-566/18: Ordonanța președintelui Curții din 11 ianuarie 2019 (cerere de decizie preliminară formulată de Handelsgericht Wien – Austria) – Austrian Airlines AG/MG, NF	40
2019/C 112/48	Cauza C-617/18: Ordonanța președintelui Curții din 16 ianuarie 2019 (cerere de decizie preliminară formulată de Juzgado de Primera Instancia de Albacete – Spania) – Los prestatarios/Globalcaja S.A. .	40
 Tribunalul		
2019/C 112/49	Cauza T-647/17: Hotărârea Tribunalului din 8 februarie 2019 – Serendipity și alții/EUIPO – CKL Holdings (CHIARA FERRAGNI) [„Marcă a Uniunii Europene – Procedură de opoziție – Cerere de înregistrare a mărcii Uniunii Europene figurative CHIARA FERRAGNI – Marca Benelux verbală anterioară Chiara – Motiv relativ de refuz – Lipsa unui risc de confuzie – Articolul 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (CE) nr 207/2009 [devenit articolul 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (UE) 2017/1001]”]	41
2019/C 112/50	Cauza T-34/19: Acțiune introdusă la 16 ianuarie 2019 – Orkla Foods Danmark/EUIPO (PRODUCED WITHOUT BOILING SCANDINAVIAN DELIGHTS ESTABLISHED 1834 FRUIT SPREAD)	41
2019/C 112/51	Cauza T-41/19: Acțiune introdusă la 23 ianuarie 2019 – MSI Svetovanje/EUIPO – Industrial Farmaceutica Cantabria (nume)	42
2019/C 112/52	Cauza T-52/19: Acțiune introdusă la 28 ianuarie 2019 – AH/ Eurofound	43
2019/C 112/53	Cauza T-54/19: Acțiune introdusă la 29 ianuarie 2019 – Nosio/EUIPO (BIANCOFINO)	44
2019/C 112/54	Cauza T-60/19: Acțiune introdusă la 31 ianuarie 2019 – Cipru/EUIPO – Filotas Bellas & Yios (Halloumi Vermion grill cheese M BELAS PREMIUM GREEK DAIRY SINCE 1927)	44
2019/C 112/55	Cauza T-64/19: Acțiune introdusă la 4 februarie 2019 – ECSEL Joint Undertaking/Personal Health Institute International	45

2019/C 112/56	Cauza T-67/19: Acțiune introdusă la 5 februarie 2019 – Sixsigma Networks Mexico/EUIPO – Dokkio (DOKKIO)	46
2019/C 112/57	Cauza T-69/19: Acțiune introdusă la 6 februarie 2019 – Südwestdeutsche Salzwerke/EUIPO (Bad Reichenhaller Alpensaline)	47
2019/C 112/58	Cauza T-74/19: Acțiune introdusă la 7 februarie 2019 – DK Company/EUIPO – Hunter Boot (DENIM HUNTER)	47
2019/C 112/59	Cauza T-75/19: Acțiune introdusă la 8 februarie 2019 – Comune di Milano/Parlamentul și Consiliul	48
2019/C 112/60	Cauza T-81/19: Acțiune introdusă la 12 februarie 2019 – Apostolopoulou și Apostolopoulou-Chrysanthaki/Comisia	49

IV

*(Informări)*INFORMĂRI PROVENIND DE LA INSTITUȚIILE, ORGANELE ȘI ORGANISMELE
UNIUNII EUROPENE

CURTEA DE JUSTIȚIE A UNIUNII EUROPENE

Ultimele publicații ale Curții de Justiție a Uniunii Europene în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*
(2019/C 112/01)

Ultima publicație

JO C 103, 18.3.2019

Publicații anterioare

JO C 93, 11.3.2019

JO C 82, 4.3.2019

JO C 72, 25.2.2019

JO C 65, 18.2.2019

JO C 54, 11.2.2019

JO C 44, 4.2.2019

Aceste texte sunt disponibile pe
EUR-Lex: <https://eur-lex.europa.eu>

V

(Anunțuri)

PROCEDURI JURISDICȚIONALE

CURTEA DE JUSTIȚIE

Hotărârea Curții (Camera a treia) din 31 ianuarie 2019 – International Management Group/Comisia Europeană

(Cauzele conexe C-183/17 P și C-184/17 P) ⁽¹⁾

[Recurs – Cooperare pentru dezvoltare – Execuția bugetului Uniunii Europene în gestiune indirectă – Acțiune în anulare – Admisibilitate – Acte atacabile – Decizia de a încredința o sarcină de execuție bugetară unei alte persoane decât cea reținută inițial – Decizia de a nu mai încredința noi sarcini de execuție bugetară entității reținute inițial – Regulamentul (CE, Euratom) nr. 2342/2002 – Articolul 43 – Regulamentul delegat (UE) nr. 1268/2012 – Articolul 43 – Noțiunea „organizație internațională” – Condiții – Cerere de despăgubire]

(2019/C 112/02)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Recurent: International Management Group (reprezentanți: L. Levi și J.Y. de Cara, avocați)

Cealaltă parte din procedură: Comisia Europeană (reprezentanți: F. Castillo de la Torre și J. Baquero Cruz, agenți)

Dispozitivul

- 1) Anulează Hotărârea Tribunalului Uniunii Europene din 2 februarie 2017, International Management Group/Comisia (T-29/15, nepublicată, EU:T:2017:56), și Hotărârea din 2 februarie 2017, International Management Group/Comisia (T-381/15, nepublicată, EU:T:2017:57).
- 2) Anulează Decizia de punere în aplicare C(2014) 9787 final a Comisiei din 16 decembrie 2014 de modificare a Deciziei de punere în aplicare C(2013) 7682 final privind Programul de acțiune anual 2013 în favoarea Myanmar/Birmania cu finanțare din bugetul general al Uniunii Europene.
- 3) Anulează decizia Comisiei Europene de a nu mai încheia noi acorduri de delegare în gestiune indirectă cu International Management Group, cuprinsă în scrisoarea Comisiei din 8 mai 2015.
- 4) Trimite cauza T-381/15 Tribunalului Uniunii Europene pentru a se pronunța asupra cererii de despăgubire formulate de International Management Group, referitoare la prejudiciile care i-ar fi fost cauzate acestei entități prin decizia Comisiei menționată la punctul 3 din prezentul dispozitiv.
- 5) Respinge recursurile incidente.
- 6) Obligă Comisia la plata cheltuielilor de judecată în cauzele C-183/17 P, C-184/17 P și T-29/15.

7) Cererea privind cheltuielile de judecată se soluționează odată cu fondul în cauza T-381/15.

⁽¹⁾ JO C 221, 10.7.2017.

Hotărârea Curții (Camera a treia) din 31 ianuarie 2019 – Georgios Pandalis/Oficiul Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (EUIPO), LR Health & Beauty Systems GmbH

(Cauza C-194/17 P) ⁽¹⁾

[*Recurs – Marcă a Uniunii Europene – Regulamentul (CE) nr. 207/2009 – Articolul 51 alineatul (1) litera (a) și alineatul (2), precum și articolul 75 – Marca Uniunii Europene Cystus – Suplimente alimentare fără uz medical – Declararea în parte a decăderii – Lipsa unei utilizări serioase a mărcii – Perceperea termenului „cystus” drept o indicație descriptivă a ingredientului principal al produselor vizate – Obligația de motivare*]

(2019/C 112/03)

Limba de procedură: germana

Părțile

Recurent: Georgios Pandalis (reprezentant: A. Franke, avocat)

Celelalte părți din procedură: Oficiul Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (EUIPO) (reprezentați: S. Hanne și D. Walicka, agenți), LR Health & Beauty Systems GmbH (reprezentați: N. Weber și L. Thiel, avocați)

Dispozitivul

- 1) Respinge recursul.
- 2) Îl obligă pe domnul Georgios Pandalis la plata cheltuielilor de judecată.

⁽¹⁾ JO C 300, 11.9.2017.

Hotărârea Curții (Camera întâi) din 30 ianuarie 2019 (cerere de decizie preliminară formulată de Verwaltungsgericht Berlin – Germania) – Planta Tabak-Manufaktur Dr. Manfred Obermann GmbH & Co. KG/Land Berlin

(Cauza C-220/17) ⁽¹⁾

[*Trimitere preliminară – Apropierea legislațiilor – Validitatea Directivei 2014/40/UE – Fabricarea, prezentarea și vânzarea produselor din tutun – Reglementare privind „ingredientele” – Interzicerea produselor din tutun aromate*]

(2019/C 112/04)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Verwaltungsgericht Berlin

Părțile din procedura principală

Reclamantă: Planta Tabak-Manufaktur Dr. Manfred Obermann GmbH & Co. KG

Pârât: Land Berlin

Dispozitivul

- 1) Examinarea primei întrebări preliminare nu a evidențiat niciun element de natură să afecteze validitatea articolului 7 alineatele (1), (7) și (14) din Directiva 2014/40/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 3 aprilie 2014 privind apropierea actelor cu putere de lege și a actelor administrative ale statelor membre în ceea ce privește fabricarea, prezentarea și vânzarea produselor din tutun și a produselor conexe și de abrogare a Directivei 2001/37/CE.
- 2) Articolul 7 alineatul (14) din Directiva 2014/40 trebuie interpretat în sensul că, pe de o parte, noțiunea „categorie de produse”, în sensul acestei dispoziții, acoperă țigăretele și tutunul de rulat, iar, pe de altă parte, procedura care trebuie urmată pentru a stabili dacă un anumit produs din tutun atinge limita de 3 % prevăzută la această dispoziție trebuie să fie stabilită în conformitate cu dreptul intern al statului membru în cauză.
- 3) Articolele 8-11 din Directiva 2014/40 trebuie interpretate în sensul că nu permit statelor membre să stabilească perioade de transpunere complementare celor prevăzute la articolele 29 și 30 din această directivă.
- 4) Examinarea celei de a doua întrebări preliminare nu a evidențiat niciun element de natură să afecteze validitatea articolului 9 alineatul (1) al doilea paragraf, a articolului 9 alineatul (4) litera (a) a doua teză, a articolului 9 alineatul (6), a articolului 10 alineatul (1) literele (b), (e) și (f), precum și a articolului 11 alineatul (1) primul paragraf prima teză din Directiva 2014/40.
- 5) Articolul 13 alineatul (1) litera (c) și alineatul (3) din Directiva 2014/40 trebuie interpretat în sensul că impune statelor membre să interzică utilizarea de informații care se referă la gust, miros, aromatizanți sau alți aditivi, chiar dacă este vorba despre informații fără caracter publicitar, iar utilizarea ingredientelor în discuție este în continuare permisă.
- 6) Examinarea celei de a treia întrebări preliminare nu a evidențiat niciun element de natură să afecteze validitatea articolului 13 alineatul (1) litera (c) și alineatul (3) din Directiva 2014/40.

⁽¹⁾ JO C 239, 24.7.2017.

Hotărârea Curții (Camera a patra) din 31 ianuarie 2019 – Islamic Republic of Iran Shipping Lines și alții/Consiliul Uniunii Europene, Comisia Europeană

(Cauza C-225/17 P) ⁽¹⁾

(Recurs – Politica externă și de securitate comună – Măsuri restrictive luate împotriva Republicii Islamice Iran – Înghețarea fondurilor și a resurselor economice – Anulare a unei includeri de către Tribunalul Uniunii Europene – Modificarea criteriilor de includere într-o listă a persoanelor și a entităților ale căror active sunt înghețate – Reincludere – Elemente de probă cu o dată anterioară primei includeri – Fapte cunoscute înainte de prima includere – Autoritate de lucru judecat – Domeniu de aplicare – Securitate juridică – Protecția încrederii legitime – Principiul ne bis in idem – Protecție jurisdicțională efectivă)

(2019/C 112/05)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Recurenți: Islamic Republic of Iran Shipping Lines, Hafize Darya Shipping Lines (HDSL), Khazar Sea Shipping Lines Co., IRISL Europe GmbH, IRISL Marine Services and Engineering Co., Irano Mîsr Shipping Co., Safiran Payam Darya Shipping Lines, Shipping Computer Services Co., Soroush Sarzamin Asatir Ship Management, South Way Shipping Agency Co. Ltd, Valfajr 8th Shipping Line Co. (reprezentanți: M. Taher, Solicitor, M. Lester QC)

Celelalte părți din procedură: Consiliul Uniunii Europene (reprezentanți: J. Kneale și M. Bishop, agenți), Comisia Europeană (reprezentanți: D. Gauci și T. Scharf, agenți)

Dispozitivul

- 1) Respinge recursul.
- 2) Obligă Islamic Republic of Iran Shipping Lines, Hafize Darya Shipping Lines (HDSL), Khazar Shipping Lines, IRISL Europe GmbH, Qeshm Marine Services & Engineering Co., Irano Misr Shipping Co., Safiran Payam Darya Shipping Lines, Marine Information Technology Development Co., Rahbaran Omid Darya Ship Management Co., Hoopad Darya Shipping Agency și Valfajr 8th Shipping Line Co. să suporte, pe lângă propriile cheltuieli de judecată, pe cele efectuate de Consiliul Uniunii Europene.
- 3) Comisia Europeană suportă propriile cheltuieli de judecată.

⁽¹⁾ JO C 231, 17.7.2017.

**Hotărârea Curții (Camera a patra) din 30 ianuarie 2019 – Regatul Belgiei/ Comisia Europeană
(Cauza C-587/17 P) ⁽¹⁾**

[Recurs – Fondul european de garantare agricolă (FEGA) – Regulamentul (CE) nr. 1290/2005 – Regulamentul (UE) nr. 1306/2013 – Cheltuieli excluse de la finanțarea de către Uniunea Europeană – Restituiri la export acordate pe nedrept – Recuperare – Neepuizarea tuturor căilor de atac – Absența unui recurs în urma avizului negativ al unui avocat care poate pune concluzii la Cour de cassation (Curtea de Casație, Belgia) – Articolul 267 TFUE – Absența unei trimiteri preliminare la Curte – Neglijența statului membru]

(2019/C 112/06)

Limba de procedură: franceza

Părțile

Recurentă: Regatul Belgiei (reprezenți: J.-C. Halleux, M. Jacobs, C. Pochet, agent, asistați de E. Grégoire și J. Mariani, avocați)

Cealaltă parte din procedură: Comisia Europeană (reprezenți: A. Bouquet și B. Hofstätter, agenți)

Dispozitivul

- 1) Anulează Hotărârea Tribunalului Uniunii Europene din 20 iulie 2017, Belgia/Comisia (T-287/16, nepublicată, EU:T:2017:531).
- 2) Trimite cauza T-287/16 spre rejudecare Tribunalului Uniunii Europene.
- 3) Cererea privind cheltuielile de judecată se soluționează odată cu fondul.

⁽¹⁾ JO C 412, 4.12.2017.

Hotărârea Curții (Camera a opta) din 31 ianuarie 2019 – Republica Elenă/Comisia Europeană**(Cauza C-6/18 P) ⁽¹⁾****[Recurs – Fondul European de Garantare Agricolă (FEGA) – Fondul European Agricol pentru Dezvoltare Rurală (FEADR) – Regulamentul (CE) nr. 1290/2005 – Finanțarea politicii agricole comune – Cheltuieli excluse – Cheltuieli efectuate de Republica Elenă]**

(2019/C 112/07)

Limba de procedură: greaca

Părțile

Recurentă: Republica Elenă (reprezentați: G. Kanellopoulos, I. Pachi și A. Vasilopoulou, agenți)

Cealaltă parte din procedură: Comisia Europeană (reprezentați: D. Triantafyllou și A. Sauka, agenți)

Dispozitivul

- 1) Respinge recursul.
- 2) Obligă Republica Elenă la plata cheltuielilor de judecată.

⁽¹⁾ JO C 63, 19.2.2018**Hotărârea Curții (Camera a șasea) din 31 ianuarie 2019 (cerere de decizie preliminară formulată de Tribunal da Relação de Lisboa – Portugalia) – Agostinho da Silva Martins/Dekra Claims Services Portugal SA****(Cauza C-149/18) ⁽¹⁾****[Trimitere preliminară – Cooperare judiciară în materie civilă – Lege aplicabilă obligațiilor necontractuale – Regulamentul (CE) nr. 864/2007 (Roma II) – Articolele 16 și 27 – Norme imperative derogatorii – Directiva 2009/103/CE – Asigurare de răspundere civilă auto – Articolul 28]**

(2019/C 112/08)

Limba de procedură: portugheza

Instanța de trimitere

Tribunal da Relação de Lisboa

Părțile din procedura principală

Reclamant: Agostinho da Silva Martins

Pârâtă: Dekra Claims Services Portugal SA

Dispozitivul

- 1) Articolul 16 din Regulamentul (CE) nr. 864/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 iulie 2007 privind legea aplicabilă obligațiilor necontractuale (Roma II) trebuie interpretat în sensul că o dispoziție națională precum cea în discuție în litigiul principal, care prevede că termenul de prescripție al acțiunii în despăgubire pentru prejudiciile rezultate dintr-un sinistru este de trei ani, nu poate fi considerată o normă imperativă derogatorie, în sensul acestui articol, cu excepția cazului în care instanța sesizată constată, pe baza unei analize detaliate a formulării, a economiei generale, a obiectivelor, precum și a contextului adoptării acestei norme, că are o asemenea importanță în ordinea juridică națională încât justifică îndepărtarea de legea aplicabilă, desemnată în temeiul articolului 4 din acest regulament.

- 2) Articolul 27 din Regulamentul nr. 864/2007 trebuie interpretat în sensul că articolul 28 din Directiva 2009/103/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 septembrie 2009 privind asigurarea de răspundere civilă auto și controlul obligației de asigurare a acestei răspunderi, astfel cum este transpus în dreptul național, nu constituie o normă de drept al Uniunii care reglementează conflictul de legi privind obligațiile necontractuale, în sensul articolului 27 menționat.

⁽¹⁾ JO C 161, 7.5.2018.

**Ordonanța Curții (Camera a doua) din 17 ianuarie 2019 (cerere de decizie preliminară formulată de
Giudice di pace di Roma – Italia) – Pina Cipollone/Ministero della Giustizia**

(Cauza C-600/17) ⁽¹⁾

**[Trimitere preliminară – Articolul 53 alineatul (2) din Regulamentul de procedură al Curții – Politică
socială – Muncă pe durată determinată – Judecători de pace – Inadmisibilitate vădită]**

(2019/C 112/09)

Limba de procedură: italiana

Instanța de trimitere

Giudice di pace di Roma

Părțile din procedura principală

Reclamantă: Pina Cipollone

Pârât: Ministero della Giustizia

Cu participarea: Unione Nazionale Giudici di Pace (Unagipa)

Dispozitivul

Cererea de decizie preliminară formulată de Giudice di pace di Roma (Judecătorul de pace din Roma, Italia) prin decizia din 25 august 2017 este vădit inadmisibilă.

⁽¹⁾ JO C 437, 18.12.2017.

**Ordonanța Curții (Camera a doua) din 17 ianuarie 2019 (cerere de decizie preliminară formulată de
Giudice di Pace di Roma – Italia) – Alberto Rossi/Ministero della Giustizia**

(Cauza C-626/17) ⁽¹⁾

**[Trimitere preliminară – Articolul 5 alineatul (2) din Regulamentul de procedură al curții – Politică
socială – Muncă pe durată determinată – Judecători de pace – Inadmisibilitate vădită]**

(2019/C 112/10)

Limba de procedură: italiana

Instanța de trimitere

Giudice di Pace di Roma

Părțile din procedura principală

Reclamant: Alberto Rossi

Pârât: Ministero della Giustizia

cu participarea: Unione Nazionale Giudici di Pace (Unagipa), Associazione Nazionale Giudici di Pace, Coordinamento Nazionale Giustizia di Pace, Organismo Unitario della Magistratura Onoraria – Magistrati Onorari Riuniti, Maria Maddalena Acernese și alți 656 judecători de pace, Angela Abbondandolo și 139 vice-procurori onorifici, Santina Adelfio și alți 101 judecători onorifici

Dispozitivul

Cererea de decizie preliminară formulată de Giudice di pace di Roma (Judecătorul de pace din Roma, Italia) prin decizia din 17 octombrie 2017 este vădit inadmisibilă.

⁽¹⁾ JO C 52, 12.2.2018.

Ordonanța Curții (Camera întâi) din 10 ianuarie 2019 (cerere de decizie preliminară formulată de Court of Appeal – Irlanda) – Atif Mahmood și alții/Minister for Justice and Equality

(Cauza C-169/18) ⁽¹⁾

(Trimitere preliminară – Nepronunțare asupra fondului)

(2019/C 112/11)

Limba de procedură: engleza

Instanța de trimitere

Court of Appeal

Părțile din procedura principală

Reclamanți: Atif Mahmood, Shabina Atif, Mohammed Ahsan, Mohammed Haroon, Nik Bibi Haroon, Noor Habib și alții

Pârât: Minister for Justice and Equality

Dispozitivul

Constată că nu este necesar să se pronunțe asupra cererii de decizie preliminară formulată de Court of Appeal (Curtea de Apel, Irlanda) prin decizia din 23 februarie 2018, în cauza C-169/18.

⁽¹⁾ JO C 166, 14.5.2018.

Ordonanța Curții (Camera a opta) din 30 ianuarie 2019 (cereri de decizie preliminară formulate de Sofiyski gradski sad, Apelativen sad – Sofia – Bulgaria) – Proceduri penale privind pe AK (C-335/18), EP (C-336/18)

(Cauzele conexe C-335/18 și C-336/18) ⁽¹⁾

[Trimitere preliminară – Articolul 99 din Regulamentul de procedură al Curții – Controlul numerarului la intrarea sau ieșirea din Uniunea Europeană – Regulamentul (CE) nr. 1889/2005 – Articolul 3 alineatul (1) – Încălcarea a obligației de declarare – Articolul 4 alineatul (2) – Măsură de reținere – Articolul 9 alineatul (1) – Sancțiuni prevăzute de dreptul național – Reglementare națională care prevede, pe lângă aplicarea unei pedepse privative de libertate sau a unei amenzi în cuantum de o cincime din suma de numerar nedeclarată, confiscarea acestei sume în beneficiul statului – Proportionalitate]

(2019/C 112/12)

Limba de procedură: bulgara

Instanțele de trimitere

Sofiyski gradski sad, Apelativen sad – Sofia

Părțile din procedurile penale principale

AK (C-335/18), EP (C-336/18)

Dispozitivul

Articolul 4 alineatul (2) și articolul 9 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 1889/2005 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 octombrie 2005 privind controlul numerarului la intrarea sau ieșirea din Comunitate trebuie interpretate în sensul că se opun unei reglementări naționale, precum cea în discuție în litigiile principale, care, pentru sancționarea unei încălcări a obligației de declarare prevăzută la articolul 3 din acest regulament, pe lângă aplicarea unei pedepse privative de libertate de până la cinci ani sau a unei amenzi în cuantum de o cincime din suma de numerar nedeclarată, prevede confiscarea în beneficiul statului a acestei sume nedeclarate.

⁽¹⁾ JO C 276, 6.8.2018.

Ordonanța Curții (Camera a opta) din 30 ianuarie 2019 – Verein Deutsche Sprache eV/Comisia Europeană

(Cauza C-440/18 P) ⁽¹⁾

[Recurs – Articolul 181 din Regulamentul de procedură al Curții – Acces la documente – Regulamentul (CE) nr. 1049/2001 – Documente referitoare la o decizie a Comisiei Europene privind schimbarea aspectului sălii de presă din clădirea Berlaymont în legătură cu limitarea afișajului numai la limbile franceză și engleză – Refuz de acordare a accesului integral]

(2019/C 112/13)

Limba de procedură: germana

Părțile

Recurentă: Verein Deutsche Sprache eV (reprezentant: W. Ehrhardt, Rechtsanwalt)

Cealaltă parte din procedură: Comisia Europeană (reprezentați: F. Erlbacher și F. Clotuche-Duvieusart, agenți)

Dispozitivul

1) Respinge recursul ca fiind vădit inadmisibil.

2) Verein Deutsche Sprache eV suportă propriile cheltuieli de judecată și pe cele efectuate de Comisia Europeană.

(¹) JO C 294, 20.8.2018.

Recurs introdus la 26 iunie 2018 de către Adrian Iordăchescu, Florina Iordăchescu, Mihaela Iordăchescu, Cristinel Iordăchescu împotriva ordonanței Tribunalului (camera a șaptea) pronunțate la 18 aprilie 2018 în cauza T-298/17, Iordăchescu și alții / Parlamentul și alții

(Cauza C-426/18 P)

(2019/C 112/14)

Limba de procedură: romana

Părțile

Recurenți: Adrian Iordăchescu, Florina Iordăchescu, Mihaela Iordăchescu, Cristinel Iordăchescu (reprezentant: A. Cuculis, avocat)

Cealaltă parte în proces: Parlamentul European, Consiliul Uniunii Europene, Comisia Europeană

Prin Ordonanța din 31 ianuarie 2018, Curtea (camera noua) a respins recursul.

Recurs introdus la 3 septembrie 2018 de Izba Gospodarcza Producentów i Operatorów Urządzeń Rozrywkowych împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera a cincea) din 10 iulie 2018 în cauza T-514/15, Izba Gospodarcza Producentów i Operatorów Urządzeń Rozrywkowych/Comisia

(Cauza C-560/18 P)

(2019/C 112/15)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Recurentă: Izba Gospodarcza Producentów i Operatorów Urządzeń Rozrywkowych (reprezentant: P. Hoffman, avocat)

Celelate părți din procedură: Comisia Europeană, Regatul Suediei, Republica Polonă

Concluziile recurenteii

Recurenta solicită Curții:

- anularea Ordonanței Tribunalului Uniunii Europene din 10 iulie 2018 în cauza T-514/15, Izba Gospodarcza Producentów i Operatorów Urządzeń Rozrywkowych/Comisia;
- anularea Deciziei GESTDEM 2015/1291 a Comisiei Europene din 12 iunie 2015, prin care refuză accesul recurenteii la avizul detaliat emis de Comisia Europeană în cadrul procedurii de notificare 2014/537/PL, precum și a Deciziei GESTDEM 2015/1291 a Comisiei din 17 iulie 2015 prin care refuză accesul recurenteii la avizul detaliat emis de Republica Malta în cadrul procedurii de notificare 2014/537/PL și obligarea Comisiei Europene la plata propriilor cheltuielilor de judecată, precum și a celor efectuate de recurentă; sau
- în subsidiar, în cazul în care Curtea consideră că cauza nu este în măsură să fie judecată în mod definitiv, trimiterea cauzei Tribunalului Uniunii Europene spre rejudecare și soluționarea cheltuielilor de judecată odată cu fondul.

Motivele și principalele argumente

În susținerea recursului formulat, recurenta invocă următoarele motive:

- Tribunalul a săvârșit o eroare de drept pe de o parte atunci când a statuat, la punctele 30 și 32 din ordonanța atacată, că era puțin probabil ca nelegalitatea invocată de recurentă în cadrul recursului să se repete în viitor și că recurenta nu avea interes în continuarea procedurii și, pe de altă parte atunci când s-a pronunțat, la aceleași puncte, în sensul că întrebarea care a apărut în acest context, era dacă, în viitor, era probabil să intervină o situație în care să se notifice Comisiei un proiect de lege care abordează preocupările acesteia în ceea ce privește legislația în vigoare a statului membru care efectuează notificarea și care face obiectul unei proceduri de constatare a neîndeplinirii obligațiilor aflate în curs, și în care Comisia să refuze accesul la un aviz detaliat emis în temeiul Directivei 98/34 ⁽¹⁾ și cu privire la proiectul de lege menționat, justificând acest refuz printr-o prezumție generală de ne divulgare care decurge din necesitatea de a proteja obiectivul respectivei proceduri privind constatarea neîndeplinirii obligațiilor, în timp ce, în drept, întrebarea nu este dacă o astfel de situație atipică este susceptibilă să apară, ci dacă Comisia riscă să se aplice în viitor interpretările Regulamentului nr. 1049/2001 ⁽²⁾ sau ale Directivei 98/34 pe care se întemeiază și care sunt contestate prin acțiunea recurentei.
- Tribunalul a săvârșit o eroare de drept atunci când a constatat, la punctul 33 din ordonanța atacată, că necesitatea de a statua cu privire la o cauză referitoare la un refuz al Comisiei de a divulga documente în temeiul unei pretense „legături indisolubile” între, pe de o parte, aceste documente și, pe de altă parte, o procedură de constatare a neîndeplinirii obligațiilor în curs, cauză în care a fost închisă procedura orală, nu putea fi dedusă nici din obligația de a acorda reclamantei protecție jurisdicțională efectivă nici din faptul că absența pronunțării unei hotărâri ar permite Comisiei să evite controlul judiciar al deciziei sale, întrucât, în caz contrar, orice solicitant căruia i s-a refuzat inițial cererea de acces la documente ar putea cere soluționarea litigiului împotriva Comisiei, chiar dacă cererea sa a fost admisă după introducerea acțiunii sale în fața Tribunalului.
- Tribunalul a săvârșit o eroare de drept atunci când a declarat, la punctul 34 din ordonanța atacată, deși acțiunea formulat de recurentă împotriva deciziilor atacate s-a desfășurat timp de aproape trei ani și a cuprins numeroase memorii, precum și o ședință, că a încheia procedura și a impune recurentei sau membrilor săi ca, încă o dată – de data aceasta în cadrul unei acțiuni în despăgubiri împotriva Comisiei – să stabilească nelegalitatea deciziilor atacate, nu ar însemna o sarcină nejustificabilă pentru aceștia.
- Tribunalul a săvârșit o eroare de drept atunci când a constatat, la punctul 34 din ordonanța atacată, că nu exista un interes să se pronunțe asupra unei cereri de despăgubiri a recurentei sau a membrilor săi pentru repararea prejudiciului cauzat de decizia atacată, pentru simplul motiv că (i) recurenta nu a precizat dacă ea sau membrii săi aveau „într-adevăr” intenția de a formula o astfel de acțiune, (ii) recurenta nu s-a întemeiat pe elemente precise, specifice și verificabile cu privire la efectele deciziilor atacate și (iii) recurenta nu a furnizat nicio precizare privind condamnările care au rezultat din refuzul de a acorda un acces la documente, deși (iv) Tribunalul a obligat, concomitent, recurenta la plata propriilor cheltuieli de judecată, care, prin urmare, au constituit, pentru aceasta, un prejudiciu specific și cert cauzat de deciziile atacate.
- Tribunalul a săvârșit o eroare de drept atunci când a statuat, la punctul 34 din ordonanța atacată, că recurenta nu avea niciun interes în continuare acțiunii, deși anularea deciziilor atacate era necesară pentru repararea prejudiciului moral cauzat recurentei ca organizație profesională și că nu există niciun alt mijloc de remediere a unui asemenea prejudiciu.

⁽¹⁾ Directiva 98/34/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 iunie 1998 de stabilire a unei proceduri pentru furnizarea de informații în domeniul standardelor și reglementărilor tehnice (JO 1998, L 204, p.37, Ediție specială, 13/vol. 23, p. 207).

⁽²⁾ Regulamentul (CE) nr. 1049/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 30 mai 2001 privind accesul public la documentele Parlamentului European, ale Consiliului și ale Comisiei (JO 2001, L 145, p. 43, Ediție specială, 01/vol. 3, p. 76).

Recurs introdus la 23 noiembrie 2018 de SC împotriva Ordonanței Tribunalului (Camera a noua) din 19 septembrie 2018 în cauza T-242/17, SC/Eulex Kosovo

(Cauza C-730/18 P)

(2019/C 112/16)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Recurentă: SC (reprezențanți: A. Kunst, Rechtsanwältin, L. Moro, avocat)

Cealaltă parte din procedură: Eulex Kosovo

Concluziile recurenteii

- anularea ordonanței atacate;
 - admiterea acțiunii, cu excepția celui de al cincilea motiv,
- și, în consecință:
- constatarea încălcării de către EULEX a obligațiilor sale contractuale în executarea contractului și în aplicarea OPLAN (planul de operațiuni) și a conceptului de operațiuni (Conops), a Procedurilor operaționale standard (POS), și anume POS referitoare la reorganizare și POS referitoare la recrutarea personalului, precum și încălcarea principiilor echității și buneii-credințe, și recunoașterea dreptului recurenteii la o despăgubire;
 - constatarea încălcării de către EULEX a obligațiilor sale extracontractuale față de recurentă, inclusiv a dreptului acesteia la condiții de muncă echitabile și corecte (articolul 31 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene), a dreptului acesteia la bună administrare, precum și a principiului imparțialității (articolul 41 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene), și recunoașterea dreptului recurenteii la o despăgubire;
 - declararea ca nelegale a deciziei din 2016 privind concursurile interne și a deciziei de a nu reînnoi contractul de muncă al recurenteii;
 - obligarea EULEX la plata în favoarea recurenteii, cu titlu de reparare a prejudiciului material, a unei sume corespunzătoare salariilor neplătite reprezentând 19 salarii lunare brute, la care se adaugă alocația zilnică și creșterile de salariu și, în plus, cu titlu de reparare a prejudiciului moral, a sumei de 50 000 de euro ca urmare a actelor/deciziilor nelegale ale EULEX;

în subsidiar:

- trimiterea cauzei spre judecare la Tribunal;
- obligarea pârâtului la plata cheltuielilor de judecată aferente procedurilor în primă instanță și în recurs.

Motivele și principalele argumente

Prin recursul său, recurenta susține că Tribunalul era competent să soluționeze acțiunea sa. Acesta a săvârșit o eroare de drept atunci când a respins acțiunea sa ca fiind, în parte, vădit inadmisibilă și, în parte, vădit neîntemeiată.

În susținerea recursului, recurenta invocă cinci motive.

Primul motiv, întemeiat pe o încălcare a articolului 272 TFUE, prin aceea că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept atunci când a recalificat al treilea capăt de cerere (cu alte cuvinte acțiunea recurenteii în temeiul articolului 272 TFUE prin care a solicitat Tribunalului să declare nelegale decizia din 2016 privind concursurile interne și decizia de a nu reînnoi contractul de muncă) într-o acțiune în anulare în temeiul articolului 263 TFUE și a respins acțiunea ca inadmisibilă.

Tribunalul nu avea competența de a efectua recalificarea, ceea ce contravenea intenției exprese a recurente. Tribunalul a săvârșit o eroare de drept atunci când i-a refuzat posibilitatea de a-și face cunoscut punctul de vedere cu privire la recalificare.

Al doilea motiv, prin care se invocă o încălcare a articolului 272 TFUE, a dreptul recurente la o cale efectivă de atac în temeiul articolului 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene și a principiului egalității de tratament, prin aceea că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept atunci când a refuzat să se recunoască competent în temeiul articolului 272 TFUE în privința celui de al treilea capăt de cerere și să examineze fondul cauzei.

Tribunalul a săvârșit o eroare de drept atunci când a statuat că cererea prin care se urmărea constatarea în temeiul articolului 272 TFUE a nelegalității deciziei din 2016 privind concursurile interne și a deciziei de a nu reînnoi contractul de muncă este în realitate o acțiune în anulare în temeiul articolului 263 TFUE și că cele două decizii nu sunt norme care guvernează relația contractuală, ci acte administrative care nu pot fi atacate în temeiul articolului 272 TFUE.

Al treilea motiv, prin care se invocă (i) o încălcare a POS referitoare la reorganizare și la recrutarea personalului, a dreptului la o bună administrare, inclusiv a principiului imparțialității și (b) un viciu de motivare prin aceea că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept atunci când a statuat că decizia de a nu reînnoi contractul recurente era justificată de eșecul acesteia la concursul intern din 2016.

Tribunalul nu a examinat argumentele recurente expuse în cadrul primului, al celui de al doilea și al celui de al treilea motiv al acțiunii sale, și anume că eșecul său în cadrul concursului intern din 2016 se datora refuzului președintelui juriului de a se recuza și faptului că acesta nu a fost retras din juriul respectiv în pofida existenței unui evident conflict de interese și a unei părtiniri în raport cu recurenta.

Al patrulea motiv, prin care se invocă o încălcare a articolelor 268 și 340 al doilea paragraf TFUE prin aceea că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept atunci când a statuat că acțiunea în despăgubire în temeiul răspunderii extracontractuale referitoare la decizia privind concursul intern din 2016 și decizia de a nu reînnoi contractul de muncă era inadmisibilă. Recurenta a introdus o acțiune în constatare care este admisibilă și, prin urmare, și acțiunea conexă în despăgubire este admisibilă.

Al cincilea motiv, prin care se invocă o încălcare (i) a articolelor 268 și 340 al doilea paragraf TFUE și a drepturilor recurente în temeiul articolelor 31 și 41 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (răspundere extracontractuală) și (ii) a articolelor 272 și 340 primul paragraf TFUE și a cerințelor stabilite în apelurile la contribuții (răspundere contractuală) prin aceea că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept atunci când a statuat că acțiunile în despăgubire întemeiate pe răspunderea extracontractuală și pe răspunderea contractuală ca urmare a cererilor repetate de a se supune unor teste de conducere, cu care era hărțuită recurenta, erau lipsite de orice temei.

Cererile repetate ale EULEX prin care recurenta a fost obligată să efectueze de nenumărate ori teste de conducere în pofida faptului că EULEX cunoștea handicapul acesteia la nivelul mâinii drepte erau nelegale. În consecință, recurenta a suferit un prejudiciu moral și are, prin urmare, dreptul la o reparație.

Recurs introdus la 26 noiembrie 2018 de Gugler France împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera a opta) din 25 septembrie 2018 în cauza T-238/17, Gugler/EUIPO

(Cauza C-736/18 P)

(2019/C 112/17)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Recurentă: Gugler France (reprezentant: S. Guerlain, avocat)

Celelalte părți din procedură: Oficiul Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală, Alexander Gugler

Concluziile recurente

Recurenta solicită Curții:

- anularea Hotărârii Tribunalului din 25 septembrie 2018 (Camera a opta) în cauza T-238/17 pentru încălcarea articolului 8 alineatul (4) din Regulamentul privind marca Uniunii Europene în ceea ce privește aprecierea riscului de confuzie care corespunde noțiunilor care figurează la articolul 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul privind marca Uniunii Europene;

- obligarea domnului Alexander Gugler la plata cheltuielilor de judecată aferente prezentei proceduri, efectuate de recurentă.

Motivele și principalele argumente

Recurenta invocă încălcarea articolului 8 alineatul (4) din Regulamentul privind marca Uniunii Europene și, în consecință, a articolului L711-4 din Codul francez al proprietății intelectuale prin faptul că nu s-a stabilit nici existența unei legături economice pornind de la titularul drepturilor anterioare (recurenta) către solicitantul mărcii atacate (pârâtul), nici posibila lipsă a unui risc de confuzie.

Recurs introdus la 27 noiembrie 2018 de OPS Újpesti Csökkentmunkaképeségűek Ipari és Kereskedelmi Kft. (OPS Újpest Kft.) împotriva Ordonanței Tribunalului (Camera a șaptea) din 28 septembrie 2018 în cauza T-708/17, OPS Újpest/Comisia

(Cauza C-741/18 P)

(2019/C 112/18)

Limba de procedură: maghiara

Părțile

Recurentă: OPS Újpesti Csökkentmunkaképeségűek Ipari és Kereskedelmi Kft. (OPS Újpest Kft.) (reprezentant: L. Szabó, avocat)

Cealaltă parte din procedură: Comisia Europeană

Concluziile recurenteii

Prin recursul său, OPS Újpest Kft. solicită Curții:

- declararea recursului ca admisibil și fondat și, în consecință, anularea Ordonanței Tribunalului (Camera a șaptea) din 28 septembrie 2018 în cauza T-708/17, OPS Újpest/Comisia, notificată recurenteii la 2 octombrie 2018;
- de asemenea, trimiterea cauzei la Tribunal, pentru ca acesta să se pronunțe asupra celei de a doua, a celei de a treia și a celei de a patra cauze de inadmisibilitate invocate;
- în plus, obligarea pârâtei în primă instanță la plata cheltuielilor de judecată aferente procedurilor în primă instanță și în recurs, cu excepția situației în care se trimite cauza la Tribunal, caz în care se solicită să nu se pronunțe nicio decizie cu privire la cheltuielile de judecată menționate, în privința cărora urmează să se dispună prin hotărârea definitivă.

Motivele și principalele argumente

1. Primul motiv

Reclamanta susține că principiul securității juridice cere ca persoanele interesate să cunoască cu exactitate întinderea obligațiilor care le sunt impuse prin reglementarea care li se aplică, fapt care poate fi garantat doar prin publicarea în conformitate cu legea a reglementării menționate, în limba oficială a destinatarului.

În cazul unui act juridic care nu a fost publicat în conformitate cu legea, data de la care încep să curgă termenele procedurale legate de notificare trebuie să fie stabilită în funcție de data la care a fost efectuată prima notificare conformă cu legea.

2. Al doilea motiv

În măsura în care reclamanta susține, în cursul procedurii, că cererea nu este admisibilă întrucât deciziile a căror anulare se solicită nu sunt definitive, dat fiind că ancheta este încă în curs, soluționarea de către instanță a acestui aspect trebuie să intervină înainte de soluționarea celorlalte aspecte în materie de admisibilitate.

Recurs introdus la 30 noiembrie 2018 de Lux-Rehab Foglalkoztató Non-Profit Kft. (Lux-Rehab Non-profit Kft.) împotriva Ordonanței Tribunalului (Camera a șaptea) din 28 septembrie 2018 în cauza T-710/17, Lux-Rehab Non-Profit/Comisia

(Cauza C-747/18 P)

(2019/C 112/19)

Limba de procedură: maghiara

Părțile

Recurentă: Lux-Rehab Foglalkoztató Non-Profit Kft. (Lux-Rehab Non-Profit Kft.) (reprezentant: L. Szabó, avocat)

Cealaltă parte din procedură: Comisia Europeană

Concluziile recurenteii

Prin recursul său, Lux-Rehab Non-Profit Kft. solicită Curții:

- declararea recursului ca admisibil și fondat și, în consecință, anularea Ordonanței Tribunalului (Camera a șaptea) din 28 septembrie 2018 în cauza T-710/17, Lux-Rehab Non-Profit/Comisia, notificată recurenteii la 2 octombrie 2018;
- de asemenea, trimiterea cauzei la Tribunal, pentru ca acesta să se pronunțe asupra celei de a doua și a celei de a patra cauze de inadmisibilitate invocate;
- în plus, obligarea părâtei în primă instanță la plata cheltuielilor de judecată aferente procedurilor în primă instanță și în recurs, cu excepția situației în care se trimite cauza la Tribunal, caz în care se solicită să nu se pronunțe nicio decizie cu privire la cheltuielile de judecată menționate, în privința cărora urmează să se dispună prin hotărârea definitivă.

Motivele și principalele argumente

1. Primul motiv

Recurenta afirmă că faptul că cererea sa vizează anularea unei decizii de a nu ridica obiecții, în sensul articolului 4 alineatul (3) din Regulamentul nr. 659/1999⁽¹⁾, stă la baza motivului său referitor la apărarea drepturilor sale procedurale, prin urmare trebuie să se considere că este parte interesată și că cererea sa se referă în mod implicit, prin aluzie, la protecția jurisdicțională.

2. Al doilea motiv

Întrucât Tribunalul a interpretat anexele la cererea introductivă și, în temeiul acestei interpretări, s-a pronunțat asupra fondului, acesta nu este îndreptățit să afirme că nu este obligat să caute și să identifice, în anexe, motivele invocate de reclamantă.

Cerința Tribunalului ca reclamanta să indice efectele „concrete și tangibile” ale denaturării concurenței asupra situației sale și să demonstreze, astfel, că actul juridic atacat o afectează în mod direct are impact asupra aprecierii faptelor. În acest fel, se denaturează condiția afectării directe.

3. Al treilea motiv

În măsura în care reclamanta susține, în cursul procedurii, că deciziile atacate nu pot fi contestate întrucât nu sunt definitive, dat fiind că ancheta este încă în curs, soluționarea de către instanță a acestui aspect trebuie să intervină înainte de soluționarea celorlalte aspecte în materie de admisibilitate.

⁽¹⁾ Regulamentul (CE) nr. 659/1999 al Consiliului din 22 martie 1999 de stabilire a normelor de aplicare a articolului 93 din Tratatul CE (JO 1999, L 83, p. 1, Ediție specială, 08/vol. 1, p. 41).

**Recurs introdus la 30 noiembrie 2018 de Motex Ipari és Szolgáltató Rehabilitációs Kft. (Motex Kft.)
împotriva Ordonanței Tribunalului (Camera a șaptea) din 28 septembrie 2018 în cauza T-713/17,
Motex/Comisia**

(Cauza C-748/18 P)

(2019/C 112/20)

Limba de procedură: maghiara

Părțile

Recurentă: Motex Ipari és Szolgáltató Rehabilitációs Kft. (Motex Kft.) (reprezentant: L. Szabó, avocat)

Cealaltă parte din procedură: Comisia Europeană

Concluziile recurenteii

Prin recursul său, Motex Kft. solicită Curții:

- declararea recursului ca admisibil și fondat și, în consecință, anularea Ordonanței Tribunalului (Camera a șaptea) din 28 septembrie 2018 în cauza T-713/17, Motex/Comisia, notificată recurenteii la 1 octombrie 2018;
- de asemenea, trimiterea cauzei la Tribunal, pentru ca acesta să se pronunțe asupra celei de a doua și a celei de a patra cauze de inadmisibilitate invocate;
- în plus, obligarea părâtei în primă instanță la plata cheltuielilor de judecată aferente procedurilor în primă instanță și în recurs, cu excepția situației în care se trimite cauza la Tribunal, caz în care se solicită să nu se pronunțe nicio decizie cu privire la cheltuielile de judecată menționate, în privința cărora urmează să se dispună prin hotărârea definitivă.

Motivele și principalele argumente

1. Primul motiv

Recurenta afirmă că faptul că cererea sa vizează anularea unei decizii de a nu ridica obiecții, în sensul articolului 4 alineatul (3) din Regulamentul nr. 659/1999⁽¹⁾, stă la baza motivului său referitor la apărarea drepturilor sale procedurale, prin urmare trebuie să se considere că este parte interesată și că cererea sa se referă în mod implicit, prin aluzie, la protecția jurisdicțională.

2. Al doilea motiv

Întrucât Tribunalul a interpretat anexele la cererea introductivă și, în temeiul acestei interpretări, s-a pronunțat asupra fondului, acesta nu este îndreptățit să afirme că nu este obligat să caute și să identifice, în anexe, motivele invocate de reclamantă.

Cerința Tribunalului ca reclamanta să indice efectele „concrete și tangibile” ale denaturării concurenței asupra situației sale și să demonstreze, astfel, că actul juridic atacat o afectează în mod direct are impact asupra aprecierii faptelor. În acest fel, se denaturează condiția afectării directe.

3. Al treilea motiv

În măsura în care reclamanta susține, în cursul procedurii, că deciziile atacate nu pot fi contestate întrucât nu sunt definitive, dat fiind că ancheta este încă în curs, soluționarea de către instanță a acestui aspect trebuie să intervină înainte de soluționarea celorlalte aspecte în materie de admisibilitate.

⁽¹⁾ Regulamentul (CE) nr. 659/1999 al Consiliului din 22 martie 1999 de stabilire a normelor de aplicare a articolului 93 din Tratatul CE (JO 1999, L 83, p. 1, Ediție specială, 08/vol. 1, p. 41).

**Cerere de decizie preliminară introdusă de Tribunal Supremo (Spania) la 5 decembrie 2018 –
Ayuntamiento de Pamplona/Orange España S.A.U.**

(Cauza C-764/18)

(2019/C 112/21)

Limba de procedură: spaniola

Instanța de trimitere

Tribunal Supremo

Părțile din procedura principală

Recurentă: Ayuntamiento de Pamplona

Intimată: Orange España S.A.U.

Întrebările preliminare

- 1) Directiva 2002/20/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 7 martie [2002] privind autorizarea rețelelor și serviciilor [de comunicații] electronice („Directiva privind autorizarea”)⁽¹⁾, interpretată de Curte în legătură cu întreprinderile care își desfășoară activitatea în sectorul telecomunicațiilor mobile și, în special, limitările stabilite de aceasta la articolele 12 și 13 în ceea ce privește exercitarea competenței de impozitare a statelor membre, este aplicabilă întreprinderilor furnizoare de servicii de telefonie fixă și internet?
- 2) În cazul unui răspuns afirmativ la întrebarea anterioară (dacă se constată că directiva respectivă este aplicabilă furnizorilor de servicii de telefonie fixă și internet), articolele 12 și 13 din Directiva 2002/20/CE permit statelor membre să impună o taxă sau o redevență calculată exclusiv pe baza veniturilor brute obținute anual de întreprindere – proprietara infrastructurii instalate – cu ocazia furnizării serviciilor de telefonie fixă și internet pe teritoriul aferent?

⁽¹⁾ JO 2002, L 108, p. 21, Ediție specială, 13/vol. 35, p. 183.

**Cerere de decizie preliminară introdusă de Landgericht Koblenz (Germania) la 6 decembrie 2018 –
Stadtwerke Neuwied GmbH/RI**

(Cauza C-765/18)

(2019/C 112/22)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Landgericht Koblenz

Părțile din procedura principală

Reclamantă și pârâtă reconvențională: Stadtwerke Neuwied GmbH

Pârât și reclamant reconvențional: RI

Întrebările preliminare

- 1) Articolul 3 alineatul (3) coroborat cu anexa A literele (b) și (c) la Directiva 2003/55/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2003 privind normele comune pentru piața internă în sectorul gazelor naturale și de abrogare a Directivei 98/30/CE⁽¹⁾ trebuie interpretat în sensul că omiterea informării în timp util și în mod direct a consumatorilor de gaze cu privire la condițiile, motivele și întinderea unei modificări tarifare viitoare pentru furnizarea de gaze se opune efectului util al unei astfel de modificări tarifare?

2) În cazul unui răspuns afirmativ la această întrebare:

Articolul 3 alineatul (3) coroborat cu anexa A literele (b) și (c) la Directiva 2003/55/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2003 privind normele comune pentru piața internă în sectorul gazelor naturale și de abrogare a Directivei 98/30/CE se aplică începând cu 1 iulie 2004 în mod direct unei întreprinderi de furnizare organizate ca societate de drept privat (GmbH – societate cu răspundere limitată de drept german), întrucât dispozițiile menționate ale acestei directive sunt necondiționate din punct de vedere al conținutului și, prin urmare, aplicabile fără vreun alt act de transpunere și conferă particularilor drepturi față de o entitate care, deși este o societate de drept privat, este controlată de statul, care este unicul asociat al întreprinderii?

(¹) JO 2003, L 176, p. 57, Ediție specială, 12/vol.2, p. 80

Cerere de decizie preliminară introdusă de Verwaltungsgericht Halle (Germania) la 10 decembrie 2018 – TK/Land Sachsen-Anhalt

(Cauza C-773/18)

(2019/C 112/23)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Verwaltungsgericht Halle

Părțile din procedura principală

Reclamantă: TK

Pârât: Land Sachsen-Anhalt

Întrebările preliminare

- 1) Majorarea procentuală retroactivă în cadrul unui sistem de remunerare discriminatoriu pe motiv de vârstă reprezintă o discriminare nouă dacă procentajul de majorare pentru toate treptele unui grad este egal și, din acest motiv, diferența absolută dintre persoanele discriminate și cele nediscriminate se modifică, dar diferența relativă nu se modifică?
- 2) Dacă răspunsul la prima întrebare este afirmativ, o astfel de majorare procentuală este justificată pentru toate grupele de vârstă, în condițiile în care majorarea se întemeiază pe faptul că retribuiția inițială se situează sub un nivel minim prevăzut de constituția statului membru?
- 3) Dreptul Uniunii, în special articolul 9 din Directiva 2000/78/CE (¹), se opune unei reglementări potrivit căreia dreptul la despăgubire pentru o remunerație discriminatorie pe motiv de vârstă se stinge după două luni, dacă

— termenul începe să curgă de la pronunțarea Hotărârii din 8 septembrie 2011, Hennigs și Mai (C-297/10 și C-298/10, ECLI:EU:C:2011:560), chiar dacă persoanei în cauză nu i se aplică dispozițiile Bundesangestelltentarifvertrag (Convenția colectivă a angajaților din sectorul public), dar situația sa personală corespunde celei din Hotărârea din 9 septembrie 2015, Unland (C-20/13, ECLI:EU:C:2015:561),

— hotărârea sus-menționată nu poate fi obținută de funcționarii și de judecătorii în cauză (lucrătorii) decât din surse publice generale,

— angajatorii publici (angajatorii) nu au recunoscut aplicabilitatea hotărârii sus-menționate în cazul funcționarilor după pronunțarea ei și au contestat existența discriminării pe motiv de vârstă, această opinie juridică fiind comunicată, cel puțin parțial, și în exterior,

- jurisprudența instanțelor administrative de primă jurisdicție nu a recunoscut, în majoritatea cazurilor, existența unei discriminări pe motiv de vârstă, înăuntrul termenului menționat și nici ulterior, până la pronunțarea Hotărârii din 19 iunie 2014, Specht și alții (C-501/12 – C-506/12, C-540/12 și C-541/12, ECLI:EU:C:2014:2005),
 - în acea perioadă nu exista o jurisprudență a instanțelor ierarhic superioare, iar prima decizie a unei instanțe supreme a fost dată după pronunțarea Hotărârii Specht și alții,
 - în cadrul raportului de muncă al funcționarilor sau al judecătorilor (raport de muncă), termenele extinctive sunt valabile numai pentru rambursarea anumitor cheltuieli, iar aceste termene nu sunt mai scurte de șase luni,
 - drepturile privind remunerația (salariul) sunt supuse unui termen de prescripție de trei ani care începe să curgă de la sfârșitul anului în care dreptul a devenit exigibil, iar beneficiarul ia cunoștință sau trebuie să ia cunoștință de drept, în caz contrar curgând un termen de prescripție de zece ani,
 - drepturile privind remunerația (salariul) acordate la nivel național nedefinite prin lege trebuie exercitate într-un termen relativ scurt, și anume în cursul exercițiului bugetar pentru care aceasta este solicitată?
- 4) Răspunsul dat la a treia întrebare este influențat de caracterul neclar sau confuz al situației de drept?
- 5) Pentru ca un termen extintiv să înceapă să curgă este suficient dacă grupul de persoane defavorizate cunoaște diferența de tratament sau trebuie să cunoască și motivul acestei diferențe de tratament, așadar criteriul de diferențiere?

⁽¹⁾ Directiva 2000/78/CE a Consiliului din 27 noiembrie 2000 de creare a unui cadru general în favoarea egalității de tratament în ceea ce privește încadrarea în muncă și ocuparea forței de muncă (JO 2000, L 303, p. 16, Ediție specială, 05/vol. 6, p. 7).

Cerere de decizie preliminară introdusă de Verwaltungsgericht Halle (Germania) la 10 decembrie 2018 – UL/Land Sachsen-Anhalt

(Cauza C-774/18)

(2019/C 112/24)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Verwaltungsgericht Halle

Părțile din procedura principală

Reclamantă: UL

Pârât: Land Sachsen-Anhalt

Întrebările preliminare

- 1) Majorarea procentuală retroactivă în cadrul unui sistem de remunerare discriminatoriu pe motiv de vârstă reprezintă o discriminare nouă dacă procentajul de majorare pentru toate treptele unui grad este egal și, din acest motiv, diferența absolută dintre persoanele discriminate și cele nediscriminate se modifică, dar diferența relativă nu se modifică?
- 2) Dacă răspunsul la prima întrebare este afirmativ, o astfel de majorare procentuală este justificată pentru toate grupele de vârstă, în condițiile în care majorarea se întemeiază pe faptul că retribuția inițială se situează sub un nivel minim prevăzut de constituția statului membru?
- 3) Dreptul Uniunii, în special articolul 9 din Directiva 2000/78/CE ⁽¹⁾, se opune unei reglementări, potrivit căreia dreptul la despăgubire pentru o remunerație discriminatorie pe motiv de vârstă se stinge după două luni, dacă:

- termenul începe să curgă de la pronunțarea Hotărârii din 8 septembrie 2011, Hennigs și Mai (C-297/10 și C-298/10, ECLI:EU:C:2011:560), chiar dacă persoanei în cauză nu i se aplică dispozițiile Bundesangestelltentarifvertrag (Convenția colectivă federală a angajaților din sectorul public), dar situația sa personală corespunde celei din Hotărârea din 19 iunie 2014, Specht și alții (C-501/12 – C-506/12, C-540/12 și C-541/12, ECLI:EU:C:2014:2005),
 - hotărârea sus-menționată nu poate fi obținută de funcționarii și de judecătorii în cauză (lucrătorii) decât din surse publice generale,
 - angajatorii publici (angajatorii) nu au recunoscut aplicabilitatea hotărârii sus-menționate în cazul funcționarilor după pronunțarea ei și au contestat existența discriminării pe motiv de vârstă, această opinie juridică fiind comunicată, cel puțin parțial, și în exterior,
 - jurisprudența instanțelor administrative de primă jurisdicție nu a recunoscut, în majoritatea cazurilor, existența unei discriminări pe motiv de vârstă înăuntrul termenului menționat și nici ulterior, până la pronunțarea Hotărârii Specht și alții,
 - în acea perioadă nu exista o jurisprudență a instanțelor ierarhic superioare, iar prima decizie a unei instanțe supreme a fost dată după pronunțarea Hotărârii Specht și alții,
 - în cadrul raportului de muncă al funcționarilor sau al judecătorilor (raport de muncă), termenele extinctive sunt valabile numai pentru rambursarea anumitor cheltuieli, iar aceste termene nu sunt mai scurte de șase luni,
 - drepturile privind remunerația (salariul) sunt supuse unui termen de prescripție de trei ani care începe să curgă de la sfârșitul anului în care dreptul a devenit exigibil, iar beneficiarul ia cunoștință sau trebuie să ia cunoștință de drept, în caz contrar curgând un termen de prescripție de zece ani,
 - drepturile privind remunerația (salariul) acordate la nivel național nedefinite prin lege trebuie exercitate într-un termen relativ scurt, și anume în cursul exercițiului bugetar pentru care aceasta este solicitată?
- 4) Răspunsul dat la a treia întrebare este influențat de caracterul neclar sau confuz al situației de drept?
- 5) Pentru ca un termen extinctiv să înceapă să curgă este suficient dacă grupul de persoane defavorizate cunoaște diferența de tratament sau trebuie să cunoască și motivul acestei diferențe de tratament, așadar criteriul de diferențiere?

(¹) Directiva 2000/78/CE a Consiliului din 27 noiembrie 2000 de creare a unui cadru general în favoarea egalității de tratament în ceea ce privește încadrarea în muncă și ocuparea forței de muncă (JO 2000, L 303, p. 16, Ediție specială, 05/vol. 6, p. 7).

Cerere de decizie preliminară introdusă de Verwaltungsgericht Halle (Germania) la 10 decembrie 2018 – VM/Land Sachsen-Anhalt

(Cauza C-775/18)

(2019/C 112/25)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Verwaltungsgericht Halle

Părțile din procedura principală

Reclamantă: VM

Pârât: Land Sachsen-Anhalt

Întrebările preliminare

- 1) Majorarea procentuală retroactivă în cadrul unui sistem de remunerare discriminatoriu pe motiv de vârstă reprezintă o discriminare nouă dacă procentajul de majorare pentru toate treptele unui grad este egal și, din acest motiv, diferența absolută dintre persoanele discriminate și cele nediscriminate se modifică, dar diferența relativă nu se modifică?

- 2) Dacă răspunsul la prima întrebare este afirmativ, o astfel de majorare procentuală este justificată pentru toate grupele de vârstă, în condițiile în care majorarea se întemeiază pe faptul că retribuția inițială se situează sub un nivel minim prevăzut de constituția statului membru?
- 3) Dreptul Uniunii, în special articolul 9 din Directiva 2000/78/CE ⁽¹⁾, se opune unei reglementări, potrivit căreia dreptul la despăgubire pentru o remunerație discriminatorie pe motiv de vârstă se stinge după două luni, dacă:
- termenul începe să curgă de la pronunțarea Hotărârii din 8 septembrie 2011, Hennigs și Mai (C-297/10 și C-298/10, ECLI:EU:C:2011:560), chiar dacă persoanei în cauză nu i se aplică dispozițiile Bundesangestelltentarifvertrag (Convenția colectivă federală a angajaților din sectorul public), dar situația sa personală corespunde celei din Hotărârea din 19 iunie 2014, Specht și alții (C-501/12 – C-506/12, C-540/12 și C-541/12, ECLI:EU:C:2014:2005),
 - hotărârea sus-menționată nu poate fi obținută de funcționarii și de judecătorii în cauză (lucrătorii) decât din surse publice generale,
 - angajatorii publici (angajatorii) nu au recunoscut aplicabilitatea hotărârii sus-menționate în cazul funcționarilor după pronunțarea ei și au contestat existența discriminării pe motiv de vârstă, această opinie juridică fiind comunicată, cel puțin parțial, și în exterior,
 - jurisprudența instanțelor administrative de primă jurisdicție nu a recunoscut, în majoritatea cazurilor, existența unei discriminări pe motiv de vârstă înăuntrul termenului menționat și nici ulterior, până la pronunțarea Hotărârii Specht și alții,
 - în acea perioadă nu exista o jurisprudență a instanțelor ierarhic superioare, iar prima decizie a unei instanțe supreme a fost dată după pronunțarea Hotărârii Specht și alții,
 - în cadrul raportului de muncă al funcționarilor sau al judecătorilor (raport de muncă), termenele extinctive sunt valabile numai pentru rambursarea anumitor cheltuieli, iar aceste termene nu sunt mai scurte de șase luni,
 - drepturile privind remunerația (salariul) sunt supuse unui termen de prescripție de trei ani care începe să curgă de la sfârșitul anului în care dreptul a devenit exigibil, iar beneficiarul ia cunoștință sau trebuie să ia cunoștință de drept, în caz contrar curgând un termen de prescripție de zece ani,
 - drepturile privind remunerația (salariul) acordate la nivel național nedefinite prin lege trebuie exercitate într-un termen relativ scurt, și anume în cursul exercițiului bugetar pentru care aceasta este solicitată?
- 4) Răspunsul dat la a treia întrebare este influențat de caracterul neclar sau confuz al situației de drept?
- 5) Pentru ca un termen extinctiv să înceapă să curgă este suficient dacă grupul de persoane defavorizate cunoaște diferența de tratament sau trebuie să cunoască și motivul acestei diferențe de tratament, așadar criteriul de diferențiere?

⁽¹⁾ Directiva 2000/78/CE a Consiliului din 27 noiembrie 2000 de creare a unui cadru general în favoarea egalității de tratament în ceea ce privește încadrarea în muncă și ocuparea forței de muncă (JO 2000, L 303, p. 16, Ediție specială, 05/vol. 6, p. 7).

**Cerere de decizie preliminară introdusă de Tribunale ordinario di Roma (Italia) la 12 decembrie
2018 – Società Italiana degli Autori ed Editori (S.I.A.E.)/Soundreef Ltd**

(Cauza C-781/18)

(2019/C 112/26)

Limba de procedură: italiana

Instanța de trimitere

Tribunale ordinario di Roma

Părțile din procedura principală

Reclamantă: Società Italiana degli Autori ed Editori (S.I.A.E.)

Pârâtă: Soundreef Ltd

Întrebarea preliminară

Directiva 2014/26/UE ⁽¹⁾ trebuie interpretată în sensul că aceasta se opune unei legi naționale ce rezervă accesul pe piața intermedierei drepturilor de autor sau, în orice caz, acordarea de licențe utilizatorilor doar entităților care pot fi calificate, potrivit definiției cuprinse în aceeași directivă, drept organisme de gestiune colectivă, excluzând pe cele care pot fi calificate drept entități de gestiune independente, constituite fie în același stat, fie în alte state membre?

⁽¹⁾ Directiva 2014/26/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 februarie 2014 privind gestiunea colectivă a drepturilor de autor și a drepturilor conexe și acordarea de licențe multiteritoriale pentru drepturile asupra operelor muzicale pentru utilizare online pe piața internă (JO 2014, L 84, p. 72).

Recurs introdus la 12 decembrie 2018 de Oficiul Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera a șasea) din 3 octombrie 2018 în cauza T-313/17, Wajos GmbH/Oficiul Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală

(Cauza C-783/18 P)

(2019/C 112/27)

Limba de procedură: germana

Părțile

Recurent: Oficiul Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (reprezentant: D. Hanf, agent)

Cealaltă parte din procedură: Wajos GmbH

Concluziile recurentului

Reclamantul solicită Curții:

- anularea hotărârii atacate;
- obligarea Wajos GmbH la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Potrivit EUIPO, hotărârea atacată încalcă articolul 7 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (CE) 207/2009 ⁽¹⁾. Tribunalul a efectuat o examinare eronată în ceea ce privește aprecierea caracterului distinctiv al mărcii în litigiu, nu a examinat marca în discuție din perspectiva criteriilor pertinente și, în plus, a aplicat criteriile de examinare eronate.

Hotărârea atacată încalcă de asemenea articolul 36 și articolul 53 alineatul (1) din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, în condițiile care nu permite nici reclamantei și nici Curții să înțeleagă motivele pentru care Tribunalul a ajuns la concluzia, esențială pentru dispozitivul hotărârii, că forma mărcii în litigiu ar avea un „caracter excepțional, având în vedere uzanțele din sectoarele în cauză”.

⁽¹⁾ Regulamentul (CE) nr. 207/2009 al Consiliului din 26 februarie 2009 privind marca Uniunii Europene, JO 2009, L 78, p. 1.

**Cerere de decizie preliminară introdusă de Bundesgerichtshof (Germania) la 14 decembrie 2018 –
ratiopharm GmbH/Novartis Consumer Health GmbH**

(Cauza C-786/18)

(2019/C 112/28)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Bundesgerichtshof

Părțile din procedura principală

Recurentă: ratiopharm GmbH

Intimată: Novartis Consumer Health GmbH

Întrebările preliminare

- 1) Articolul 96 alineatul (1) din Directiva 2001/83/CE ⁽¹⁾ trebuie interpretat în sensul că întreprinderile farmaceutice pot să distribuie și farmaciștilor medicamente finite gratuite atunci când ambalajele acestora conțin mențiunea „în scop demonstrativ”, medicamentele sunt destinate testării de către farmacist, nu există niciun risc al unei redistribuiri (fără să fi fost deschise) către consumatorii finali și sunt îndeplinite celelalte condiții privind distribuirea, prevăzute la articolul 96 alineatul (1) literele (a)-(d) și (f)-(g) din această directivă?
- 2) În cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare: articolul 96 alineatul (2) din Directiva 2001/83/CE autorizează o dispoziție națională precum cea cuprinsă la articolul 47 alineatul 3 din Legea privind comercializarea medicamentelor dacă aceasta este interpretată în sensul că întreprinderile farmaceutice nu pot să distribuie farmaciștilor medicamente finite gratuite atunci când ambalajele acestora conțin mențiunea „în scop demonstrativ”, medicamentele sunt destinate testării de către farmacist, nu există niciun risc al unei redistribuiri (fără să fi fost deschise) către consumatorii finali și sunt îndeplinite celelalte condiții privind distribuirea, prevăzute la articolul 96 alineatul (1) literele (a)-(d) și (f)-(g) din această directivă și la articolul 47 alineatul 4 din Legea privind comercializarea medicamentelor?

⁽¹⁾ Directiva 2001/83/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 6 noiembrie 2001 de instituire a unui cod comunitar cu privire la medicamentele de uz uman (JO 2001, L 311, p. 67, Ediție specială, 13/vol. 33, p. 3), astfel cum a fost modificată ultima dată prin Regulamentul (UE) 2017/745 (JO 2017, L 117, p. 1).

**Cerere de decizie preliminară introdusă de Commissione tributaria provinciale di Parma (Italia) la
14 decembrie 2018 – Stanleyparma Sas, Stanleybet Malta Ltd/Agenzia delle Dogane e dei Monopoli
UM Emilia Romagna – SOT Parma**

(Cauza C-788/18)

(2019/C 112/29)

Limba de procedură: italiana

Instanța de trimitere

Commissione tributaria provinciale di Parma

Părțile din procedura principală

Reclamante: Stanleyparma Sas, Stanleybet Malta Ltd

Pârâtă: Agenzia delle Dogane e dei Monopoli UM Emilia Romagna – SOT Parma

Întrebările preliminare

- 1) Articolele 56, 57 și 52 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, jurisprudența Curții de Justiție în materia serviciilor de jocuri și de pariuri, în special Hotărârile Gambelli (C-243/01), Placanica (C-338/04), Costa și Cifone (C-72/10 și C-77/10) și Laezza (C-375/14), și în materia discriminării fiscale, în special Hotărârile Lindman (C-42/02), Comisia/Spania (C-153/08) și Blanco și Fabretti (C-344/13 și C-367/13), precum și principiile dreptului Uniunii privind egalitatea de tratament și nediscriminarea, având în vedere și hotărârea pronunțată de Corte Costituzionale [Curtea Constituțională] la 23 ianuarie 2018, trebuie interpretate în sensul că se opun unei reglementări naționale precum reglementarea italiană în cauză, care prevede supunerea la plata impozitului unic pe concursuri de pronosticuri și pe pariuri prevăzut la articolele 1 și 3 din Decretul legislativ nr. 504 din 23 decembrie 1998, astfel cum au fost modificate prin articolul 1 alineatul 66 litera b) din Legea stabilității din 2011, a intermediarilor naționali de transmitere a datelor de joc în numele unor operatori de pariuri stabiliți într-un alt stat membru al Uniunii Europene, în special al celor care au caracteristicile societății Stanleybet Malta Ltd., și eventual a operatorilor de pariuri înșiși în solidar cu intermediarii lor naționali?

- 2) Articolele 56, 57 și 52 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, jurisprudența Curții de Justiție în materia serviciilor de jocuri și de pariuri, în special Hotărârile Gambelli (C-243/01), Placanica (C-338/04), Costa și Cifone (C-72/10 și C-77/10) și Laezza (C-375/14), și în materia discriminării fiscale, în special Hotărârile Lindman (C-42/02), Comisia/Spania (C-153/08) și Blanco și Fabretti (C-344/13 și C-367/13), precum și principiile dreptului Uniunii privind egalitatea de tratament și nediscriminarea, având în vedere și hotărârea pronunțată de Corte Costituzionale [Curtea Constituțională] la 23 ianuarie 2018, trebuie interpretate în sensul că se opun unei reglementări naționale precum reglementarea italiană în cauză, care prevede supunerea la plata impozitului unic pe concursuri de pronosticuri și pe pariuri prevăzut la articolele 1 și 3 din Decretul legislativ nr. 504 din 23 decembrie 1998, astfel cum au fost modificate prin articolul 1 alineatul 66 litera b) din Legea stabilității din 2011, numai a intermediarilor naționali de transmitere a datelor de joc în numele unor operatori de pariuri stabiliți într-un alt stat membru al Uniunii Europene, în special al celor care au caracteristicile societății Stanleybet Malta Ltd., iar nu și a intermediarilor naționali de transmitere a datelor de joc în numele unor operatori de pariuri care dispun de concesiune din partea statului și care desfășoară aceeași activitate?

- 3) Articolul 52 și articolul 56 și următoarele din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, jurisprudența Curții de Justiție în materia serviciilor de jocuri și de pariuri și principiile egalității de tratament și nediscriminării, având în vedere și hotărârea pronunțată de Corte Costituzionale [Curtea Constituțională] la 23 ianuarie 2018, se opun unei reglementări naționale precum reglementarea italiană de la articolul 1 alineatul 644 litera g) din Legea nr. 190/2014, care impune intermediarilor naționali de transmitere a datelor de joc în numele unor operatori de pariuri stabiliți într-un alt stat membru al Uniunii Europene, în special al celor care au caracteristicile societății Stanleybet Malta Ltd., și eventual operatorilor de pariuri înșiși în solidar cu intermediarii lor naționali, plata impozitului unic pe pariuri prevăzut de Decretul legislativ nr. 504/1998 asupra unei baze de impozitare forfetare care coincide cu triplul mediei colectării efectuate în provincia în care este situat punctul de exercitare a activității sau de colectare, dedusă din datele înregistrate în sistemul informatic național al pariurilor mutuale pentru perioada fiscală anterioară celei de referință?

**Cerere de decizie preliminară introdusă de Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Italia) la
12 decembrie 2018 – AQ și alții/Corte dei Conti și alții**

(Cauza C-789/18)

(2019/C 112/30)

Limba de procedură: italiana

Instanța de trimitere

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio

Părțile din procedura principală

Reclamanți: AQ și alții

Pârâte: Corte dei Conti, Presidenza del Consiglio dei Ministri, Ministero dell'Economia e delle Finanze, Inps-Gestione

Întrebările preliminare

- 1) Articolul 3 alineatele (2) și (3) TUE, articolele 9, 45, 126, 145, 146 și 147 și articolul 151 primul paragraf TFUE, articolul 15 alineatul (2) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene și articolele 3 și 5 din Pilonul european al drepturilor sociale se opun unei dispoziții naționale precum articolul 1 alineatul 489 din Legea nr. 147/2013, în măsura în care această normă încurajează autoritățile administrației publice italiene să privilegieze la angajarea sau la atribuirea funcțiilor doar lucrătorii deja titulari ai unei pensii acordate de organisme publice italiene de securitate socială[?]
- 2) Articolul 106 alineatul (1) și articolul 107 TFUE se opun unei dispoziții naționale precum articolul 1 alineatul 489 din Legea nr. 147/2013, care permite autorităților administrației publice italiene angajate în activități economice, supuse respectării articolului 101 și următoarele TFUE, să angajeze persoane care au consimțit să renunțe, în totalitate sau în parte, la remunerația corespunzătoare, permițând astfel o economie de costuri de natură să avantajeze aceste autorități în concurența cu alți operatori economici[?]
- 3) Articolele 2, 3 și 6 TUE, articolul 126 și articolul 151 primul paragraf TFUE, articolul 15 alineatul (2) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene și articolul 3 și articolul 7 litera (a) din Pilonul european al drepturilor sociale se opun unei dispoziții naționale precum articolul 1 alineatul 489 din Legea nr. 147/2013, care admite, în condițiile pe care le definește, ca un lucrător să poată să renunțe în mod valabil, în totalitate sau în parte, la remunerația sa, chiar dacă această renunțare nu vizează decât să evite pierderea locului său de muncă[?]
- 4) Articolele 2, 3 și 6 TUE, articolul 14, articolul 15 alineatul (1), articolul 126 și articolul 151 primul paragraf TFUE, articolul 31 alineatul (1) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene și articolele 5, 6 și 10 din Pilonul european al drepturilor sociale se opun unei dispoziții naționale precum articolul 1 alineatul 489 din Legea nr. 147/2013, care permite, în condițiile pe care le definește, unui lucrător să exercite o activitate profesională în serviciul unei autorități a administrației publice italiene renunțând în totalitate sau în parte la remunerația corespunzătoare, chiar dacă această renunțare nu este însoțită de nicio modificare a organizării muncii, nici în privința timpului de lucru, nici în privința cantității sau a calității muncii cerute și a responsabilităților care decurg din aceasta, și deci chiar dacă renunțarea la o parte din remunerație antrenează o alterare semnificativă a caracterului sinalagmatic al raportului de muncă, atât din punctul de vedere al proporționalității între remunerație, pe de o parte, și calitatea și cantitatea muncii efectuate, pe de altă parte, cât și pentru că în acest mod lucrătorul ajunge astfel să fie constrâns să își exercite activitatea în condiții de muncă inadecvate, ceea ce îl incită la a depune mai puține eforturi în munca sa și se află la originea unei eficacități scăzute a administrației[?]
- 5) Articolele 2, 3 și 6 TUE, articolul 126 și articolul 151 primul paragraf TFUE, articolul 15 alineatul (2) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene și articolul 6 din Pilonul european al drepturilor sociale se opun dispozițiilor coroborate ale articolului 1 alineatul 489 din Legea nr. 147/2013 și articolului 23ter alineatul 1 din Decretul lege nr. 201/2011, convertit în Legea nr. 214/2011, în măsura în care aceste norme permit sau impun unei autorități a administrației publice italiene, inclusiv pe durata raportului de muncă sau de colaborare, să reducă remunerația datorată lucrătorului în funcție de plafonul de remunerație la care se referă articolul 23ter alineatul 1 din Decretul lege nr. 201/2011, convertit în Legea nr. 214/2011, deci în consecința unui eveniment imprevizibil și, în orice caz, în aplicarea unui mecanism neimediat comprehensibil și în pofida informațiilor furnizate lucrătorului la începutul raportului de muncă[?]
- 6) Articolele 2, 3 și 6 TUE, articolele 8 și 126 TFUE, articolele 20 și 21 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene și articolele 10 și 15 din Pilonul european al drepturilor sociale se opun unei dispoziții naționale precum articolul 1 alineatul 489 din Legea nr. 147/2013 care impune, în condițiile pe care le definește, autorităților administrației publice italiene să reducă remunerațiile datorate salariaților și colaboratorilor săi care sunt titulari ai unei pensii acordate de un organism public de securitate socială, penalizând acești lucrători întrucât dispun de alte resurse economice, ceea ce descurajează prelungirea vieții active, inițiativa economică privată și crearea și creșterea activelor private, care constituie totuși o bogăție și o resursă pentru națiune[?]

**Cerere de decizie preliminară introdusă de Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Italia) la
12 decembrie 2018 – ZQ/Corte dei Conti și alții**

(Cauza C-790/18)

(2019/C 112/31)

Limba de procedură: italiana

Instanța de trimitere

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio

Părțile din procedura principală

Reclamanți: ZQ

Pârâți: Corte dei Conti, Presidenza del Consiglio dei Ministri, Ministero dell'Economia e delle Finanze, Inps-Gestione

Întrebările preliminare

- 1) Articolul 3 alineatele (2) și (3) TUE, articolele 9, 45, 126, 145, 146 și 147 și articolul 151 primul paragraf TFUE, articolul 15 alineatul (2) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene și articolele 3 și 5 din Pilonul european al drepturilor sociale se opun unei dispoziții naționale precum articolul 1 alineatul 489 din Legea nr. 147/2013, în măsura în care această normă încurajează autoritățile administrației publice italiene să privilegieze la angajarea sau la atribuirea funcțiilor doar lucrătorii deja titulari ai unei pensii acordate de organismele publice italiene de securitate socială[?]
- 2) Articolul 106 alineatul (1) și articolul 107 TFUE se opun unei dispoziții naționale precum articolul 1 alineatul 489 din Legea nr. 147/2013, care permite autorităților administrației publice italiene angajate în activități economice, supuse respectării articolului 101 și următoarele TFUE, să angajeze persoane care au consimțit să renunțe, în totalitate sau în parte, la remunerația corespunzătoare, permițând astfel o economie de costuri de natură să avantajeze aceste autorități în concurența cu alți operatori economici[?]
- 3) Articolele 2, 3 și 6 TUE, articolul 126 și articolul 151 primul paragraf TFUE, articolul 15 alineatul (2) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene și articolul 3 și articolul 7 litera (a) din Pilonul european al drepturilor sociale se opun unei dispoziții naționale precum articolul 1 alineatul 489 din Legea nr. 147/2013, care admite, în condițiile pe care le definește, ca un lucrător să poată să renunțe în mod valabil, în totalitate sau în parte, la remunerația sa, chiar dacă această renunțare nu vizează decât să evite pierderea locului său de muncă[?]
- 4) Articolele 2, 3 și 6 TUE, articolul 14, articolul 15 alineatul (1), articolul 126 și articolul 151 primul paragraf TFUE, articolul 31 alineatul (1) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene și articolele 5, 6 și 10 din Pilonul european al drepturilor sociale se opun unei dispoziții naționale precum articolul 1 alineatul 489 din Legea nr. 147/2013, care permite, în condițiile pe care le definește, unui lucrător să exercite o activitate profesională în serviciul unei autorități a administrației publice italiene renunțând în totalitate sau în parte la remunerația corespunzătoare, chiar dacă această renunțare nu este însoțită de nicio modificare a organizării muncii, nici în privința timpului de lucru, nici în privința cantității sau a calității muncii cerute și a responsabilităților care decurg din aceasta, și deci chiar dacă renunțarea la o parte din remunerație antrenează o alterare semnificativă a caracterului sinalagmatic al raportului de muncă, atât din punctul de vedere al proporționalității între remunerație, pe de o parte, și calitatea și cantitatea muncii efectuate, pe de altă parte, cât și pentru că în acest mod lucrătorul ajunge astfel să fie constrâns să își exercite activitatea în condiții de muncă inadecvate, ceea ce îl incită la a depune mai puține eforturi în munca sa și se află la originea unei eficacități scăzute a administrației[?]
- 5) Articolele 2, 3 și 6 TUE, articolul 126 și articolul 151 primul paragraf TFUE, articolul 15 alineatul (2) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene și articolul 6 din Pilonul european al drepturilor sociale se opun dispozițiilor coroborate ale articolului 1 alineatul 489 din Legea nr. 147/2013 și articolului 23ter alineatul 1 din Decretul lege nr. 201/2011, convertit în Legea nr. 214/2011, în măsura în care aceste norme permit sau impun unei autorități a administrației publice italiene, inclusiv pe durata raportului de muncă sau de colaborare, să reducă remunerația datorată lucrătorului în funcție de plafonul de remunerație la care se referă articolul 23ter alineatul 1 din Decretul lege nr. 201/2011, convertit în Legea nr. 214/2011, deci în consecința unui eveniment imprevizibil și, în orice caz, în aplicarea unui mecanism neimediat comprehensibil și în pofida informațiilor furnizate lucrătorului la începutul raportului de muncă[?]

- 6) Articolele 2, 3 și 6 TUE, articolele 8 și 126 TFUE, articolele 20 și 21 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene și articolele 10 și 15 din Pilonul european al drepturilor sociale se opun unei dispoziții naționale precum articolul 1 alineatul 489 din Legea nr. 147/2013 care impune, în condițiile pe care le definește, autorităților administrației publice italiene să reducă remunerațiile datorate salariaților și colaboratorilor săi care sunt titulari ai unei pensii acordate de un organism public de securitate socială, penalizând acești lucrători întrucât dispun de alte resurse economice, ceea ce descurajează prelungirea vieții active, inițiativa economică privată și crearea și creșterea activelor private, care constituie totuși o bogăție și o resursă pentru națiune[?]

Cerere de decizie preliminară introdusă de Tribunal Judicial da Comarca de Faro (Portugalia) la 28 decembrie 2018 – Rolibérica, Lda/Autoridade para as Condições do Trabalho

(Cauza C-834/18)

(2019/C 112/32)

Limba de procedură: portugheza

Instanța de trimitere

Tribunal Judicial da Comarca de Faro

Părțile din procedura principală

Reclamantă: Rolibérica, Lda

Pârâtă: Autoridade para as Condições do Trabalho

Întrebarea preliminară

Regulamentul (CE) nr. 561/2006 ⁽¹⁾ al Parlamentului European și al Consiliului din 15 martie 2006 poate fi interpretat în sensul că impune ca perioada de repaus săptămânal a conducătorilor auto care se ocupă cu transportul rutier de mărfuri și de călători să înceapă și să se termine în perioada cuprinsă între ora 00.00 a zilei de luni și ora 24.00 a zilei de duminică sau, dimpotrivă, trebuie interpretat în sensul că se poate beneficia de perioada de repaus săptămânal în mod integral și neîntrerupt între două săptămâni de lucru?

⁽¹⁾ Regulamentul (CE) nr. 561/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 martie 2006 privind armonizarea anumitor dispoziții ale legislației sociale în domeniul transporturilor rutiere, de modificare a Regulamentelor (CEE) nr. 3821/85 și (CE) nr. 2135/98 ale Consiliului și de abrogare a Regulamentului (CEE) nr. 3820/85 al Consiliului (JO 2006, L 102, p. 1, Ediție specială, 05/vol. 8, p. 214).

Cerere de decizie preliminară introdusă de Bundesgerichtshof (Germania) la 11 ianuarie 2019 – WM/ Stadt Frankfurt am Main

(Cauza C-18/19)

(2019/C 112/33)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Bundesgerichtshof

Părțile din procedura principală

Reclamantă: Bundesgerichtshof

Pârâtă: Stadt Frankfurt am Main

Întrebarea preliminară

Articolul 16 alineatul (1) din Directiva 2008/115/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 decembrie 2008 privind standardele și procedurile comune aplicabile în statele membre pentru returnarea resortisanților țărilor terțe ⁽¹⁾ aflați în situație de ședere ilegală (JO 2008, L 348/98) se opune unei reglementări naționale potrivit căreia luarea în custodie publică în scopul îndepărtării poate fi executată în cadrul unui penitenciar obișnuit dacă resortisantul străin prezintă un risc semnificativ pentru viața și integritatea corporală a terților sau pentru interese juridice importante de securitate internă, fiind necesar ca persoana luată în custodie publică în așteptarea îndepărtării să fie separată și în acest caz de ceilalți deținuți?

⁽¹⁾ JO 2008, L 348, p. 98.

Acțiune introdusă la 25 ianuarie 2019 – Comisia Europeană/Republica Portugheză

(Cauza C-49/19)

(2019/C 112/34)

Limba de procedură: portugheză

Părțile

Reclamantă: Comisia Europeană (reprezentanți: P. Costa de Oliveira și L. Nicolae, agenți)

Pârâtă: Republica Portugheză

Concluziile reclamantei

- Constatarea faptului că, prin instituirea unei contribuții extraordinare în vederea repartizării costului net al obligațiilor de serviciu universal din 2007 până la începerea furnizării serviciului universal de furnizorul sau de furnizorii care vor fi desemnați în temeiul articolului 99 alineatul 3 din Legea nr. 5/2004, în conformitate cu articolele 17 și 18 din Legea nr. 35/2012 privind fondul de compensare, Republica Portugheză nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 13 alineatul (3) și al anexei IV, B, din Directiva 2002/22/CE a Parlamentului European și a Consiliului privind serviciul universal și drepturile utilizatorilor cu privire la rețelele și serviciile electronice de comunicații (directiva privind serviciul universal) ⁽¹⁾;
- obligarea Republicii Portugheze la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

În temeiul articolului 13 alineatul (3) coroborat cu anexa IV, B, din Directiva privind serviciul universal, un mecanism de repartizare a costului net al obligațiilor de serviciu universal între furnizorii de rețele și servicii de comunicații electronice respectă principiile transparenței, al unei perturbări minime a pieței, al nediscriminării și al proporționalității.

Lege portugheză nr. 35/2012 creează fondul de compensare a serviciului universal de comunicații electronice în vederea finanțării costurilor nete care decurg din executarea obligațiilor de serviciu universal și a garantării partajării acestor costuri între întreprinderile ținute să contribuie.

Potrivit articolului 6 din această lege, fondul de compensare este destinat finanțării costurilor nete ale serviciului universal determinate în cadrul procedurilor de cerere de ofertă prevăzute la articolul 99 alineatul 3 din Legea nr. 5/2004 din 10 februarie 2004 și considerate excesive de ICP-ANACOM. El este destinat, de asemenea, finanțării costurilor nete ale serviciului universal suportate până la începutul furnizării serviciului universal de furnizorul sau de furnizorii care urmează să fie desemnați în temeiul acestei dispoziții, prin instituirea unei contribuții extraordinare impuse întreprinderilor ținute să contribuie, pentru fiecare dintre anii 2013, 2014 și 2015.

Comisia consideră că prin impunerea unei contribuții extraordinare destinate acoperirii costurilor de serviciu universal suportate înainte de adoptarea Legii nr. 35/2012, Republica Portugheză nu a respectat principiile transparenței, al unei perturbări minime a pieței, al nediscriminării și al proporționalității prevăzute la articolul 13 alineatul (3) și în anexa IV, B, din Directiva privind serviciul universal.

(¹) Directiva 2002/22/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 7 martie 2002 privind serviciul universal și drepturile utilizatorilor cu privire la rețelele și serviciile electronice de comunicații (directiva privind serviciul universal) (JO 2002, L 108, p. 51, Ediție specială, 13/vol. 35, p. 213).

**Recurs introdus la 25 ianuarie 2019 de Sigma Alimentos Exterior, S.L. împotriva Hotărârii
Tribunalului (Camera a noua) din 15 noiembrie 2018 în cauza T-239/11, Sigma Alimentos Exterior/
Comisia**

(Cauza C-50/19 P)

(2019/C 112/35)

Limba de procedură: spaniola

Părțile

Recurentă: Sigma Alimentos Exterior, S.L. (reprezentant: M. Muñoz Pérez, avocat)

Cealaltă parte din procedură: Comisia Europeană

Concluziile recurente

- Admiterea prezentului recurs;
- anularea Hotărârii Tribunalului pronunțate la 15 noiembrie 2018 în cauza T-239/11 (¹);
- anularea articolului 1 alineatul (1) din Decizia 2011/282/UE a Comisiei din 12 ianuarie 2011 (²);
- cu titlu subsidiar, anularea articolului 4 din decizia atacată,
- obligarea părâtei la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Prezentul recurs se întemeiază pe două motive, cel de al doilea fiind împărțit în trei aspecte:

- Primul motiv, întemeiat pe interpretarea incorectă a Hotărârii World Duty Free (³), ca urmare a stabilirii unor criterii de comparabilitate eronate, care determină, la rândul lor, o apreciere incorectă a existenței selectivității și, în consecință, o apreciere a existenței unui ajutor ilegal, încălcând astfel prevederile articolului 107 TFUE.
- Al doilea motiv, întemeiat pe eroarea săvârșită atunci când a considerat că eventuala apreciere a obstacolelor juridice în calea regroupărilor transfrontaliere nu ar pune în discuție concluzia potrivit căreia măsura în litigiu ar fi selectivă, în temeiul unei analize eronate a metodei în trei etape urmate de Comisie în scopul de a determina existența unui ajutor ilegal. Astfel, hotărârea este afectată de erori privind următoarele aspecte:
 - Eroare în identificarea regimului fiscal național comun, încălcând prevederile articolului 107 TFUE privind calificarea ajutorului de stat ca ilegal;

- eroare prin neconsiderarea măsurii analizate drept o măsură generală, din nou cu încălcarea prevederilor articolului 107 TFUE,
- eroare în aprecierea existenței unei derogări de la regimul național comun drept cadru de referință, cu încălcarea articolului 107 TFUE.

Recurenta consideră că Tribunalul a săvârșit mai multe încălcări ale articolului 107 alineatul (1) TFUE, precum și ale principiului neutralității fiscale și, din mai multe perspective, a completat pe fond, chiar a înlocuit raționamentul Comisiei din decizia contestată cu propriul său raționament, ceea ce ar constitui în sine un motiv întemeiat de anulare a hotărârii atacate.

⁽¹⁾ Hotărârea din 15 noiembrie 2018, Sigma Alimentos Exterior/Comisia (T-239/11, nepublicată, EU:T:2018:781).

⁽²⁾ Decizia Comisiei 2011/282/UE din 12 ianuarie 2011 privind amortizarea fiscală a fondului comercial financiar în cazul achiziționării unor titluri de participare străine C 45/07 (ex NN 51/07, ex CP 9/07) pusă în aplicare de Spania (JO 2011, L 135, p. 1).

⁽³⁾ Hotărârea din 21 decembrie 2016, Comisia/World Duty Free Group și alții (C-20/15 P și C-21/15 P, EU:C:2016:981).

**Recurs introdus la 25 ianuarie 2019 de World Duty Free Group, S.A., fostă Autogrill España, S.A.
împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera a noua extinsă) din 15 noiembrie 2018 în cauza T-219/
10 RENV, World Duty Free Group/Comisia**

(Cauza C-51/19 P)

(2019/C 112/36)

Limba de procedură: spaniola

Părțile

Recurentă: World Duty Free Group, S.A., fostă Autogrill España, S.A. (reprezenți: J. Buendía Sierra, E. Abad Valdenebro, R. Calvo Salinero și A. Lamadrid de Pablo, avocați)

Interveniente în susținerea reclamantei în primă instanță: Regatul Spaniei, Republica Federală Germania și Irlanda

Cealaltă parte din procedură: Comisia Europeană

Concluziile recurente

- Anularea Hotărârii Tribunalului din 15 noiembrie 2018;
- admiterea acțiunii în anulare și anularea definitivă a deciziei atacate și
- obligarea Comisiei Europene la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

La 15 noiembrie 2018, Tribunalul a pronunțat Hotărârea în cauza T-219/10 RENV, *World Duty Free Group/Comisia* ⁽¹⁾, împotriva căreia este îndreptat prezentul recurs. Prin hotărârea menționată a fost respinsă acțiunea formulată de recurentă împotriva Deciziei Comisiei Europene din 28 octombrie 2009 ⁽²⁾, privind „fondul comercial financiar” reglementat la articolul 12 alineatul 5 din Ley española de Impuesto sobre Sociedades (Legea spaniolă privind impozitul pe profit).

În susținerea recursului, recurenta invocă un motiv unic, referitor la erorile de drept săvârșite în hotărârea atacată în ceea ce privește interpretarea articolului 107 alineatul (1) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în raport cu noțiunea „selectivitate”.

În special, în recurs se pretinde că hotărârea atacată este eronată:

- în ceea ce privește determinarea sistemului de referință în prima etapă a analizei selectivității;
- în ceea ce privește determinarea obiectivului pornind de la care trebuie comparate situațiile diferite de fapt și de drept în cea de a doua etapă a analizei selectivității;
- în consecință, de asemenea în ceea ce privește atribuirea sarcinii probei și aplicarea principiului proporționalității;
- cu titlu subsidiar, în ceea ce privește analiza referitoare la presupusa absență a probei privind legătura de cauzalitate între imposibilitatea întreprinderilor de a fuziona în străinătate și achiziționarea de titluri de participare în străinătate și
- cu titlu subsidiar, în ceea ce privește înlăturarea separabilității măsurii în funcție de procentajul de control.
- Pe lângă menținerea unui raționament incorect din punct de vedere juridic, hotărârea atacată substituie cu privire la diferite aspecte raționamentul din decizia atacată cu unul distinct și propriu, săvârșind astfel erori de drept suplimentare.

⁽¹⁾ Hotărârea din 15 noiembrie 2018, *World Duty Free Group/Comisia* (T-219/10 RENV, EU:T:2018:784).

⁽²⁾ Decizia 2011/5/CE a Comisiei din 28 octombrie 2009 privind amortizarea fiscală a fondului comercial financiar în cazul achiziționării unor titluri de participare străine C 45/07 (ex NN 51/07, ex CP 9/07) pusă în aplicare de Spania (JO 2011, L 7, p. 48).

**Recurs introdus la 25 ianuarie 2019 de Banco Santander, S.A. împotriva Hotărârii Tribunalului
(Camera a noua) din 15 noiembrie 2018 în cauza T-227/10, Banco Santander, S.A./Comisia Europeană**

(Cauza C-52/19 P)

(2019/C 112/37)

Limba de procedură: spaniola

Părțile

Recurentă: Banco Santander, S.A. (reprezenți: J. Buendía Sierra, E. Abad Valdenebro, R. Calvo Salinero și A. Lamadrid de Pablo, avocați)

Cealaltă parte din procedură: Comisia Europeană

Concluziile recurente

- Anularea Hotărârii Tribunalului din 15 noiembrie 2018;
- admiterea acțiunii în anulare și anularea definitivă a deciziei atacate și
- obligarea Comisiei Europene la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

La 15 noiembrie 2018, Tribunalul a pronunțat o hotărâre în cauza T-227/10, *Banco Santander/Comisia* ⁽¹⁾, împotriva căreia este îndreptat prezentul recurs. Prin hotărârea menționată a fost respinsă acțiunea formulată de recurentă împotriva Deciziei Comisiei Europene din 28 octombrie 2009 ⁽²⁾ privind „fondul comercial financiar” reglementat la articolul 12 alineatul 5 din *Ley española de Impuesto sobre Sociedades* (Legea spaniolă privind impozitul pe profit).

În susținerea recursului, recurenta invocă un motiv unic de recurs, referitor la erorile de drept săvârșite în hotărârea atacată în ceea ce privește interpretarea articolului 107 alineatul (1) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în raport cu noțiunea „selectivitate”.

În special, în recurs se pretinde că hotărârea atacată este eronată:

- în ceea ce privește determinarea sistemului de referință în prima etapă a analizei selectivității;
- în ceea ce privește determinarea obiectivului pornind de la care trebuie comparate situațiile diferite de fapt și de drept în cea de a doua etapă a analizei selectivității;
- în consecință, de asemenea în ceea ce privește atribuirea sarcinii probei și aplicarea principiului proporționalității;
- cu titlu subsidiar, în ceea ce privește analiza referitoare la presupusa absență a probei privind legătura de cauzalitate între imposibilitatea întreprinderilor de a fuziona în străinătate și achiziționarea de titluri de participare în străinătate și
- cu titlu subsidiar, în ceea ce privește înlăturarea separabilității măsurii în funcție de procentajul de control.
- Pe lângă menținerea unui raționament incorect din punct de vedere juridic, hotărârea atacată substituie cu privire la diferite aspecte raționamentul din decizia atacată cu unul distinct și propriu, săvârșind astfel erori de drept suplimentare.

⁽¹⁾ Hotărârea din 15 noiembrie 2018, Banco Santander/Comisia (T-227/10, nepublicată, EU:T:2018:785).

⁽²⁾ Decizia 2011/5/CE a Comisiei din 28 octombrie 2009 privind amortizarea fiscală a fondului comercial financiar în cazul achiziționării unor titluri de participare străine C 45/07 (ex NN 51/07, ex CP 9/07) pusă în aplicare de Spania (JO 2011, L 7, p. 48).

**Recurs introdus la 25 ianuarie 2019 de Banco Santander, S.A. și Santusa Holding, S.L. împotriva
Hotărârii Tribunalului (Camera a noua extinsă) din 15 noiembrie 2018 în cauza T-399/11 RENV,
Banco Santander și Santusa/Comisia**

(Cauza C-53/19 P)

(2019/C 112/38)

Limba de procedură: spaniola

Părțile

Recurente: Banco Santander, S.A. și Santusa Holding, S.L. (reprezentanți: J. Buendía Sierra, E. Abad Valdenebro, R. Calvo Salinero și A. Lamadrid de Pablo, avocați)

Interveniente în susținerea reclamantelor în primă instanță: Regatul Spaniei, Republica Federală Germania și Irlanda

Cealaltă parte din procedură: Comisia Europeană

Concluziile recurentelor

- Anularea Hotărârii Tribunalului din 15 noiembrie 2018;
- admiterea acțiunii în anulare și anularea definitivă a deciziei atacate și
- obligarea Comisiei Europene la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

La 15 noiembrie 2018, Tribunalul a pronunțat Hotărârea în cauza T-399/11 RENV, *Banco Santander și Santusa/Comisia* ⁽¹⁾, împotriva căreia este îndreptat prezentul recurs. Prin hotărârea menționată a fost respinsă acțiunea formulată de recurentă împotriva Deciziei Comisiei Europene din 12 ianuarie 2011 ⁽²⁾ privind „fondul comercial financiar” reglementat la articolul 12 alineatul 5 din Ley española de Impuesto sobre Sociedades (Legea spaniolă privind impozitul pe profit).

În susținerea recursului, recurenta invocă un motiv unic, referitor la erorile de drept săvârșite în hotărârea atacată în ceea ce privește interpretarea articolului 107 alineatul (1) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în raport cu noțiunea „selectivitate”.

În special, în recurs se pretinde că hotărârea atacată este eronată:

- în ceea ce privește determinarea sistemului de referință în prima etapă a analizei selectivității;
- în ceea ce privește determinarea obiectivului pornind de la care trebuie comparate situațiile diferite de fapt și de drept în cea de a doua etapă a analizei selectivității;
- în consecință, de asemenea în ceea ce privește atribuirea sarcinii probei și aplicarea principiului proporționalității;
- cu titlu subsidiar, în ceea ce privește analiza referitoare la presupusa absență a probei privind legătura de cauzalitate între imposibilitatea întreprinderilor de a fuziona în străinătate și achiziționarea de titluri de participare în străinătate și
- cu titlu subsidiar, în ceea ce privește înlăturarea separabilității măsurii în funcție de procentajul de control.
- Pe lângă menținerea unui raționament incorect din punct de vedere juridic, hotărârea atacată substituie cu privire la diferite aspecte raționamentul din decizia atacată cu unul distinct și propriu, săvârșind astfel erori de drept suplimentare.

⁽¹⁾ Hotărârea din 15 noiembrie 2018, *Banco Santander și Santusa/Comisia* (T-399/11 RENV, EU:T:2018:787).

⁽²⁾ Decizia 2011/282/UE a Comisiei din 12 ianuarie 2011 privind amortizarea fiscală a fondului comercial financiar în cazul achiziționării unor titluri de participare străine C 45/07 (ex NN 51/07, ex CP 9/07) pusă în aplicare de Spania (JO 2011, L 135, p. 1).

**Recurs introdus la 25 ianuarie 2019 de Axa Mediterranean Holding, S.A. împotriva Hotărârii
Tribunalului (Camera a noua) din 15 noiembrie 2018 în cauza T-405/11, Axa Mediterranean/Comisia**

(Cauza C-54/19 P)

(2019/C 112/39)

Limba de procedură: spaniola

Părțile

Recurentă: Axa Mediterranean Holding, S.A. (reprezitanți: J. Buendía Sierra, E. Abad Valdenebro, R. Calvo Salinero, A. Lamadrid de Pablo, avocați)

Cealaltă parte din procedură: Comisia Europeană

Concluziile recurente

- Anularea Hotărârii Tribunalului din 15 noiembrie 2018;

- admiterea acțiunii în anulare și anularea definitivă a deciziei atacate și
- obligarea Comisiei Europene la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

La 15 noiembrie 2018, Tribunalul a pronunțat Hotărârea în cauza T-405/11, *Axa Mediterranean/Comisia* ⁽¹⁾, împotriva căreia este îndreptat prezentul recurs. Prin hotărârea menționată a fost respinsă acțiunea formulată de recurentă împotriva Deciziei Comisiei Europene din 12 ianuarie 2011 ⁽²⁾ privind „fondul comercial financiar” reglementat la articolul 12 alineatul 5 din Ley española de Impuesto sobre Sociedades (Legea spaniolă privind impozitul pe profit).

În susținerea recursului, recurenta invocă un motiv unic, referitor la erorile de drept săvârșite în hotărârea atacată în ceea ce privește interpretarea articolului 107 alineatul (1) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în raport cu noțiunea „selectivitate”.

În special, în recurs se pretinde că hotărârea atacată este eronată:

- în ceea ce privește determinarea sistemului de referință în prima etapă a analizei selectivității;
- în ceea ce privește determinarea obiectivului pornind de la care trebuie comparate situațiile diferite de fapt și de drept în cea de a doua etapă a analizei selectivității;
- în consecință, de asemenea în ceea ce privește atribuirea sarcinii probei și aplicarea principiului proporționalității;
- cu titlu subsidiar, în ceea ce privește analiza referitoare la presupusa absență a probei privind legătura de cauzalitate între imposibilitatea întreprinderilor de a fuziona în străinătate și achiziționarea de titluri de participare în străinătate și
- cu titlu subsidiar, în ceea ce privește înlăturarea separabilității măsurii în funcție de procentajul de control.
- Pe lângă menținerea unui raționament incorect din punct de vedere juridic, hotărârea atacată substituie cu privire la diferite aspecte raționamentul din decizia atacată cu unul distinct și propriu, săvârșind astfel erori de drept suplimentare.

⁽¹⁾ Hotărârea din 15 noiembrie 2018, *Axa Mediterranean/Comisia* (T-405/11, nepublicată, EU:T:2018:780).

⁽²⁾ Decizia 2011/282/UE a Comisiei din 12 ianuarie 2011 privind amortizarea fiscală a fondului comercial financiar în cazul achiziționării unor titluri de participare străine C 45/07 (ex NN 51/07, ex CP 9/07) pusă în aplicare de Spania (JO 2011, L 135, p. 1).

Recurs introdus la 25 ianuarie 2019 de Prosegur Compañía de Seguridad, S.A. împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera a noua) din 15 noiembrie 2018 în cauza T-406/11, Prosegur Compañía de Seguridad/Comisia

(Cauza C-55/19 P)

(2019/C 112/40)

Limba de procedură: spaniola

Părțile

Recurentă: Prosegur Compañía de Seguridad, S.A. (reprezentați: J. Buendía Sierra, E. Abad Valdenebro, R. Calvo Salinero, A. Lamadrid de Pablo, avocați)

Cealaltă parte din procedură: Comisia Europeană

Concluziile

- anularea Hotărârii Tribunalului din 15 noiembrie 2018;
- admiterea recursului în anulare și anularea definitivă a deciziei atacate; și
- obligarea Comisiei Europene la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

La 15 noiembrie 2018, Tribunalul a pronunțat Hotărârea T-406/11, Prosegur Compañía de Seguridad, S.A./Comisia Europeană ⁽¹⁾, împotriva căreia se îndreaptă prezentul recurs. Prin această hotărâre a fost respinsă acțiunea recurentei împotriva deciziei Comisiei Europene din 12 ianuarie 2011 ⁽²⁾ privind „fondul comercial financiar” reglementat la articolul 12 alineatul (5) din Ley española de Impuesto sobre Sociedades (Legea spaniolă privind impozitul pe profit).

În susținerea recursului său, recurenta invocă un motiv unic, întemeiat pe erorile de drept săvârșite în hotărârea atacată în ceea ce privește interpretarea articolului 107 alineatul (1) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în legătură cu noțiunea „selectivitate”.

În special, în recurs se susține că prin hotărârea atacată au fost săvârșite erori:

- în stabilirea sistemului de referință în cadrul primei etape a analizei selectivității;
 - în stabilirea obiectivului în funcție de care se compară diversele situații de fapt și de drept în cadrul celei de a doua etape a analizei selectivității;
 - în consecință, au fost de asemenea săvârșite erori în atribuirea sarcinii probei și în aplicarea principiului proporționalității;
 - cu titlu subsidiar, în analizarea presupusei lipse de probe privind cauzalitatea dintre imposibilitatea întreprinderilor de a fuziona în străinătate și achiziționarea de titluri de participare în străinătate; și
 - cu titlu subsidiar, prin înlăturarea separabilității măsurii în funcție de procentajul de control.
- Pe lângă menținerea unui raționament incorect din punct de vedere juridic, prin hotărâre se înlocuiește, în mai multe puncte, raționamentul deciziei cu un raționament distinct și propriu, rezultând, astfel, erori de drept suplimentare.

⁽¹⁾ Hotărârea din 15 noiembrie 2018, Prosegur Compañía de Seguridad/Comisia (T-406/11, nepublicată, EU:T:2018:793).

⁽²⁾ Decizia 2011/282/UE a Comisiei din 12 ianuarie 2011 privind amortizarea fiscală a fondului comercial financiar în cazul achiziționării unor titluri de participare străine C 45/07 (ex NN 51/07, ex CP 9/07) pusă în aplicare de Spania (JO 2011, L 135, p. 1).

Acțiune introdusă la 29 ianuarie 2019 – Comisia Europeană/Republica Italiană

(Cauza C-63/19)

(2019/C 112/41)

Limba de procedură: italiana

Părțile

Reclamantă: Comisia Europeană (reprezentanți: R. Lyal, F. Tomat, agenți)

Pârâtă: Republica Italiană

Concluziile reclamantei

- Constatarea faptului că, prin aplicarea unei reduceri a cotei accizei pe baza legislației regionale adoptate de Regiunea Friuli Venezia Giulia, care prevede un sistem de contribuții pentru benzina și motorina utilizate drept carburanți, în ceea ce privește vânzarea acestor produse rezidenților Regiunii Friuli Venezia Giulia, Republica Italiană nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolelor 4 și 19 din Directiva 2003/96/CE a Consiliului din 27 octombrie 2003 privind restructurarea cadrului comunitar de impozitare a produselor energetice și a electricității ⁽¹⁾
- obligarea Republicii Italiene la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Legislația regională adoptată de Regiunea Friuli-Venezia Giulia a introdus un sistem de contribuții pentru benzina și motorina utilizate drept carburant, în ceea ce privește vânzarea acestor produse rezidenților Regiunii Friuli Venezia Giulia. Sistemul prevede în esență că, la momentul achiziționării carburanților la pompă, administratorii benzinăriilor acordă un quantum fix (la litru) reducând prețul datorat pentru combustibil. Administrația regională rambursează administratorilor benzinăriilor quantumul acordat pentru achizițiile de carburant efectuate de beneficiari.

Sistemul Directivei 2003/96/CE, care a restructurat cadrul comunitar de impozitare a produselor energetice și a electricității, impune ca pe întregul teritoriu al fiecărui stat membru să existe un nivel de taxare unic pe produs și pe utilizare. Acest principiu decurge din rațiunea globală a directivei, și în special din cele arătate în considerentele (5) și (15), precum și din modul de redactare a dispozițiilor acestei directive și dintr-o interpretare sistematică a ansamblului dispozițiilor acesteia. De la principiul potrivit căruia fiecare stat membru trebuie să prevadă un nivel de taxare unic pe produs și pe utilizare se poate deroga numai în cazurile expres prevăzute de directivă. Directiva 2003/96 cuprinde o serie de dispoziții care permit statelor membre să aplice reduceri, scutiri sau diferențieri ale nivelului de taxare pentru anumite produse sau pentru anumite utilizări. Este vorba în special despre dispozițiile articolelor 5, 7, 15, 16 și 17, precum și de dispozițiile articolelor 18 și 19 din directivă. Aceste reduceri, scutiri sau diferențieri pot fi instituite de statele membre în condițiile prevăzute la articolul 6 din directivă. Această din urmă dispoziție prevede că statele membre au posibilitatea de a aplica scutiri sau reduceri fie direct, fie prin intermediul unei rate diferențiate, fie prin rambursarea totală sau parțială a valorii impozitului.

Potrivit Comisiei, în speță este vorba despre o reducere a accizelor pe carburanți care nu este prevăzută de Directiva 2003/96/CE privind impozitarea produselor energetice.

Comisia apreciază, așadar, că în speță Republica Italiană nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolelor 4 și 19 din Directiva 2003/96/CE a Consiliului din 27 octombrie 2003 privind restructurarea cadrului comunitar de impozitare a produselor energetice și a electricității.

⁽¹⁾ JO 2003, L 283, p. 51, Ediție specială, 09/vol. 2, p. 98.

Recurs introdus la 29 ianuarie 2019 de Regatul Spaniei împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera a noua extinsă) din 15 noiembrie 2018 în cauza T-219/10 RENV, World Duty Free Group/Comisia

(Cauza C-64/19 P)

(2019/C 112/42)

Limba de procedură: spaniola

Părțile

Recurent: Regatul Spaniei (reprezentant: M. A. Sampol Pucurull, agent)

Celelalte părți din procedură: World Duty Free Group, S.A., fostă Autogrill España, SA, și Comisia Europeană

Interveniente în susținerea reclamantei în primă instanță: Republica Federală Germania și Irlanda

Concluziile recurente

- Admiterea prezentului recurs și anularea Hotărârii Tribunalului din 15 noiembrie 2018, T-219/10 RENV World Duty Free Group/Comisia ⁽¹⁾;
- anularea articolului 1 alineatul (1) din decizia în litigiu, în măsura în care 2011/5/CE a Comisiei din 28 octombrie 2009 privind amortizarea fiscală a fondului comercial financiar în cazul achiziționării unor titluri de participare străine C 45/07 (ex NN 51/07, ex CP 9/07) pusă în aplicare de Spania ⁽²⁾ consideră că măsura fiscală în discuție constituie un ajutor de stat și
- obligarea intimatei la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Recursul se întemeiază pe un motiv unic care ar trebui să conducă la anularea hotărârii atacate. Spania susține că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept al Uniunii, în sensul articolului 58 din Statutul Curții de Justiție, prin interpretarea greșită a articolului 107 alineatul (1) din tratat și, în special, a noțiunii de selectivitate a ajutoarelor de stat care figurează la articolul menționat. Acest motiv unic poate fi împărțit în patru aspecte:

- în primul rând, Spania apreciază că Tribunalul determină în mod greșit cadrul de referință al măsurii fiscale, care nu coincide cu cel al deciziei în litigiu;
- în al doilea rând, Spania consideră că hotărârea atacată este afectată de o eroare de drept prin faptul că nu a apreciat că tratamentul fiscal al fondului comercial financiar constituie o măsură cu caracter general sau un cadru de referință autonom și propriu;
- în al treilea rând, Spania pretinde că hotărârea menționată este de asemenea afectată de o eroare de drept prin faptul că nu a definit corect obiectivul cadrului de referință și a realizat în mod greșit analiza comparativă impusă de Hotărârea World Duty Free ⁽³⁾ (C-20/15 P și C-21/15 P);
- în al patrulea rând, eroarea săvârșită în identificarea unui element constitutiv al cadrului de referință implică o eroare de drept în atribuirea sarcinii probei.

⁽¹⁾ Hotărârea din 15 noiembrie 2018, World Duty Free Group/Comisia (T-219/10 RENV, EU:T:2018:784).

⁽²⁾ JO 2011, L 7, p. 48.

⁽³⁾ Hotărârea din 21 decembrie 2016, Comisia/World Duty Free Group și alții (C-20/15 P și C-21/15 P, EU:C:2016:981).

Recurs introdus la 29 ianuarie 2019 de Regatul Spaniei împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera a noua extinsă) din 15 noiembrie 2018 în cauza T-399/11 RENV, Banco Santander și Santusa/Comisia

(Cauza C-65/19 P)

(2019/C 112/43)

Limba de procedură: spaniola

Părțile

Recurent: Regatul Spaniei (reprezentant: M. A. Sampol Pucurull, agent)

Celelalte părți din procedură: Banco Santander, S.A., Santusa Holding, S.L. și Comisia Europeană

Interveniente în susținerea reclamantelor în primă instanță: Republica Federală Germania și Irlanda

Concluziile recurentului

- Admiterea prezentului recurs și anularea Hotărârii Tribunalului din 15 noiembrie 2018, T-399/11 RENV Banco Santander și Santusa/Comisia ⁽¹⁾;
- anularea articolului 1 alineatul (1) din decizia în litigiu, în măsura în care Decizia 2011/282/UE a Comisiei din 12 ianuarie 2011 privind amortizarea fiscală a fondului comercial financiar în cazul achiziționării unor titluri de participare străine C 45/07 (ex NN 51/07, ex CP 9/07) pusă în aplicare de Spania ⁽²⁾ consideră că măsura fiscală în discuție constituie un ajutor de stat și
- obligarea intimatei la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Recursul se întemeiază pe un motiv unic care ar trebui să conducă la anularea hotărârii atacate. Spania susține că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept al Uniunii, în sensul articolului 58 din Statutul Curții de Justiție, prin interpretarea greșită a articolului 107 alineatul (1) din tratat și, în special, a noțiunii de selectivitate a ajutoarelor de stat care figurează la articolul menționat. Acest motiv unic poate fi împărțit în patru aspecte:

- în primul rând, Spania apreciază că Tribunalul determină în mod greșit cadrul de referință al măsurii fiscale, care nu coincide cu cel al deciziei în litigiu;
- în al doilea rând, Spania consideră că hotărârea atacată este afectată de o eroare de drept prin faptul că nu a apreciat că tratamentul fiscal al fondului comercial financiar constituie o măsură cu caracter general sau un cadru de referință autonom și propriu;
- în al treilea rând, Spania pretinde că hotărârea menționată este de asemenea afectată de o eroare de drept prin faptul că nu a definit corect obiectivul cadrului de referință și a realizat în mod greșit analiza comparativă impusă de Hotărârea World Duty Free ⁽³⁾ (C-20/15 P și C-21/15 P);
- în al patrulea rând, eroarea săvârșită în identificarea unui element constitutiv al cadrului de referință implică o eroare de drept în atribuirea sarcinii probei.

⁽¹⁾ Hotărârea din 15 noiembrie 2018, Banco Santander și Santusa/Comisia (T-399/11 RENV, EU:T:2018:787).

⁽²⁾ JO 2011, L 135, p. 1.

⁽³⁾ Hotărârea din 21 decembrie 2016, Comisia/World Duty Free Group și alții (C-20/15 P și C-21/15 P, EU:C:2016:981).

Acțiune introdusă la 11 februarie 2019 – Republica Italiană/Consiliul Uniunii Europene, Parlamentul European

(Cauza C-106/19)

(2019/C 112/44)

Limba de procedură: italiana

Părțile

Reclamantă: Republica Italiană (reprezentanți: G. Palmieri, S. Fiorentino, C. Colelli, agenți)

Pârâte: Consiliul Uniunii Europene, Parlamentul European

Concluziile reclamantei

- Anularea de către Curtea de Justiție a Uniunii Europene a Regulamentului (UE) 2018/1718 de modificare a Regulamentului (CE) nr. 726/2004 în ceea ce privește stabilirea sediului Agenției Europene pentru Medicamente, publicat în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene L 291 din 16 noiembrie 2018 ⁽¹⁾;
- obligarea de către Curte a Consiliului Uniunii Europene și Parlamentului European la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

În susținerea acțiunii, sunt invocate două motive, prin care sunt denunțate:

- încălcarea articolelor 10, 13 și 14 din Tratatul privind Uniunea Europeană și încălcarea articolului 114, a articolului 168 alineatul (4) litera (c) și a articolelor 289 și 294 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene: regulamentul atacat, prin faptul că indică Amsterdam drept sediul EMA, s-a limitat să cuprindă alegerea rezultată din reuniunea Consiliului din 20 noiembrie 2017, la a cărei adoptare nu a participat Parlamentul European. Din această situație rezultă că, la adoptarea regulamentului, Parlamentul, întrucât nu a putut să influențeze în niciun mod conținutul deciziei adoptate, a fost deposedat în esență de prerogativele sale care, dimpotrivă, trebuiau respectate pe deplin în conformitate cu normele tratatelor ce reglementează procedura legislativă aleasă;
- nelegalitatea derivată a regulamentului atacat ca urmare a nelegalității deciziei 14559/17 din 20 noiembrie 2017 și abuzul de putere determinat de lipsa unei investigații adecvate și de denaturarea faptelor: dacă trebuie să se considere că, în realitate, regulamentul poate să cuprindă doar decizia adoptată la 20 noiembrie 2017 și că, așadar, nu au fost încălcate prerogativele Parlamentului, atunci același regulament trebuie considerat că este afectat, în mod derivat, de aceleași vicii care afectează decizia menționată, denunțate deja de Republica Italiană în acțiunea formulată în cauza C-59/18.

⁽¹⁾ Regulamentul (UE) 2018/1718 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 noiembrie 2018 de modificare a Regulamentului (CE) nr. 726/2004 în ceea ce privește stabilirea sediului Agenției Europene pentru Medicamente (JO 2018, L 291, p. 3).

**Ordonanța președintelui Curții din 11 ianuarie 2019 (cerere de decizie preliminară formulată de
Verwaltungsgerichtshof – Austria) – Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl, cu participarea: Clinton
Osas Alake alias Klenti Solim și alții**

(Cauza C-577/17) ⁽¹⁾

(2019/C 112/45)

Limba de procedură: germana

Președintele Curții a dispus radierea cauzei.

⁽¹⁾ JO C 22, 22.1.2018.

Ordonanța președintelui Curții din 11 ianuarie 2019 (cerere de decizie preliminară formulată de Svea hovrätt – Suedia) – Dacom Limited/IPM Informed Portfolio Management AB

(Cauza C-313/18) ⁽¹⁾

(2019/C 112/46)

Limba de procedură: suedeza

Președintele Curții a dispus radierea cauzei.

⁽¹⁾ JO C 268, 30.7.2018.

Ordonanța președintelui Curții din 11 ianuarie 2019 (cerere de decizie preliminară formulată de Handelsgericht Wien – Austria) – Austrian Airlines AG/MG, NF

(Cauza C-566/18) ⁽¹⁾

(2019/C 112/47)

Limba de procedură: germana

Președintele Curții a dispus radierea cauzei.

⁽¹⁾ JO C 455, 17.12.2018.

Ordonanța președintelui Curții din 16 ianuarie 2019 (cerere de decizie preliminară formulată de Juzgado de Primera Instancia de Albacete – Spania) – Los prestatarios/Globalcaja S.A.

(Cauza C-617/18) ⁽¹⁾

(2019/C 112/48)

Limba de procedură: spaniola

Președintele Curții a dispus radierea cauzei.

⁽¹⁾ JO C 455, 17.12.2018.

TRIBUNALUL

Hotărârea Tribunalului din 8 februarie 2019 – Serendipity și alții/EUIPO – CKL Holdings (CHIARA FERRAGNI)

(Cauza T-647/17) ⁽¹⁾

[„Marcă a Uniunii Europene – Procedură de opoziție – Cerere de înregistrare a mărcii Uniunii Europene figurative CHIARA FERRAGNI – Marca Benelux verbală anterioară Chiara – Motiv relativ de refuz – Lipsa unui risc de confuzie – Articolul 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (CE) nr 207/2009 [devenit articolul 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (UE) 2017/1001]”]

(2019/C 112/49)

Limba de procedură: italiana

Părțile

Reclamanți: Serendipity Srl (Milano, Italia), Giuseppe Morgese (Barletta, Italia), Pasquale Morgese (Barletta) (reprezentanți: C. Volpi, L. Aliotta și F. Garbagnati Lo Iacono, avocați)

Pârât: Oficiul Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (reprezentant: L. Rampini, agent)

Cealaltă parte din procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs a EUIPO, intervenientă la Tribunal: CKL Holdings NV (Bussum, Țările de Jos)

Obiectul

Acțiune formulată împotriva Deciziei Camerei a patra de recurs a EUIPO din 17 iulie 2017 (cauza R 2444/2016-4) privind o procedură de opoziție între, pe de o parte, CKL Holdings și, pe de altă parte, Serendipity și domnii Morgese

Dispozitivul

- 1) Anulează Decizia Camerei a patra de recurs a Oficiului Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (EUIPO) din 17 iulie 2017 (cauza R 2444/2016-4).
- 2) Obligă EUIPO să suporte, pe lângă propriile cheltuieli de judecată, cheltuielile de judecată efectuate de Serendipity Srl și de domnii Giuseppe Morgese și Pasquale Morgese.

⁽¹⁾ JO C 392, 20.11.2017.

Acțiune introdusă la 16 ianuarie 2019 – Orkla Foods Danmark/EUIPO (PRODUCED WITHOUT BOILING SCANDINAVIAN DELIGHTS ESTABLISHED 1834 FRUIT SPREAD)

(Cauza T-34/19)

(2019/C 112/50)

Limba de procedură: daneza

Părțile

Reclamantă: Orkla Foods Danmark A/S (Taastrup, Danemarca) (reprezentant: S. Hansen, avocat)

Pârât: Oficiul Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (EUIPO)

Datele privind procedura în fața EUIPO

Marca în litigiu: marca Uniunii Europene figurativă care cuprinde elementele verbale „PRODUCED WITHOUT BOILING SCANDINAVIAN DELIGHTS ESTABLISHED 1834 FRUIT SPREAD” – Cererea de înregistrare nr. 16 930 241

Decizia atacată: Decizia Camerei a doua de recurs a EUIPO din 1 octombrie 2018 în cauza R 309/2018-2

Concluziile

Reclamanta solicită Tribunalului:

- anularea deciziei atacate;
- obligarea EUIPO la plata cheltuielilor de judecată.

Motivul invocat

- încălcarea articolului 7 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 2017/1001 al Parlamentului European și al Consiliului.

Acțiune introdusă la 23 ianuarie 2019 – MSI Svetovanje/EUIPO – Industrial Farmaceutica Cantabria (nume)

(Cauza T-41/19)

(2019/C 112/51)

Limba în care a fost formulată acțiunea: engleza

Părțile

Reclamantă: MSI Svetovanje, marketing, d.o.o (Vrhnika, Slovenia) (reprezentant: M. Maček, avocat)

Pârât: Oficiul Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (EUIPO)

Cealaltă parte din procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs: Industrial Farmaceutica Cantabria, SA (Madrid, Spania)

Datele privind procedura în fața EUIPO

Solicitantul mărcii în litigiu: reclamanta

Marca în litigiu: marca Uniunii Europene figurativă nume – cererea de înregistrare nr. 15 120 355

Procedura care s-a aflat pe rolul EUIPO: procedură de opoziție

Decizia atacată: Decizia Camerei a cincea de recurs a EUIPO din 8 noiembrie 2018 în cauza R 722/2018-5

Concluziile

Reclamanta solicită Tribunalului:

- anularea deciziei atacate;
- obligarea EUIPO la plata propriilor cheltuielilor de judecată și a celor efectuate de MSI Svetovanje d.o.o.

Motivele invocate

- Încălcarea articolului 95 alineatul (1) din Regulamentul (UE) 2017/1001 al Parlamentului European și al Consiliului;
- încălcarea articolului 94 din Regulamentul (UE) 2017/1001 al Parlamentului European și al Consiliului și a articolului 296 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene;
- încălcarea articolului 8 alineatul (1) litera (b) și a articolului 8 alineatul (5) din Regulamentul (UE) 2017/1001 al Parlamentului European și al Consiliului.

A acțiune introdusă la 28 ianuarie 2019 – AH/ Eurofound**(Cauza T-52/19)**

(2019/C 112/52)

*Limba de procedură: franceza***Părțile***Reclamant:* AH (reprezentant: N. de Montigny, avocat)*Pârâtă:* Fundația Europeană pentru Îmbunătățirea Condițiilor de Viață și de Muncă (Eurofound)**Concluziile**

Reclamantul solicită Tribunalului:

- anularea deciziei din 22 martie 2018 a Fundației Europene pentru Îmbunătățirea Condițiilor de Viață și de Muncă, notificată reclamantului prin intermediul consilierului său printr-o scrisoare redactată de consilierul acestei agenții, cabinetul de avocați Beauchamps, în măsura în care respinge plângerea sa privind denunțarea încălcarea normelor în materie de protecție a datelor private și personale, cererea sa privind efectuarea unei anchete cu privire la acest subiect, precum și cererea sa de despăgubire, introduse de reclamant la 2 februarie 2018 prin intermediul consilierului său;
- obligarea pârâtei la plata sumei de 30 000 euro pentru repararea prejudiciului moral suferit ca urmare a „data breach” [încălcarea securității datelor] și a respingerii cererii introduse la 2 februarie 2018;
- obligarea pârâtei la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

În susținerea acțiunii, reclamantul invocă șapte motive.

1. Primul motiv, întemeiat pe nelegalitatea deciziei atacate, în măsura în care decizia respectivă nu a fost adoptată de AIPN competentă, ci de un cabinet de avocați din exterior fără mandat și fără împuternicire în această privință.
2. Al doilea motiv, întemeiat pe încălcarea obligației de bună administrare, a obligației de asistență și a articolelor 22 și 24 din Statutul funcționarilor Uniunii Europene (denumit în continuare „statutul”), pentru motivul că pârâta a respins cererea fără a întreprinde o anchetă administrativă.
3. Al treilea motiv, întemeiat în special pe încălcarea obligației de motivare, a dreptului la apărare și în special a dreptului de a fi ascultat, precum și a obligației de solitudine.
4. Al patrulea motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 26 din statut și a dispozițiilor aplicabile în materia dreptului la protecția datelor personale.

5. Al cincilea motiv, întemeiat pe un conflict de interese și pe încălcarea obligațiilor de obiectivitate, de imparțialitate și de independență a administrației.
6. Al șaselea motiv, întemeiat pe un abuz de putere.
7. Al șaptelea motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 17 din statut și a confidențialității ce caracterizează activitățile sindicale la care are dreptul să ia parte orice lucrător.

Ațiune introdusă la 29 ianuarie 2019 – Nosio/EUIPO (BIANCOFINO)

(Cauza T-54/19)

(2019/C 112/53)

Limba de procedură: italiana

Părțile

Reclamantă: Nosio SpA (Mezzocorona, Italia) (reprezentanți: J. Graffer și A. Ottolini, avocați)

Pârât: Oficiul Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (EUIPO)

Datele privind procedura în fața EUIPO

Marca în litigiu: marca Uniunii Europene verbală „BIANCOFINO” – cererea de înregistrare nr. 16 376 758

Decizia atacată: Decizia Camerei întâi de recurs a EUIPO din 22 noiembrie 2018 în cauza R 2434/2017-1

Concluziile

Reclamanta solicită Tribunalului:

- anularea deciziei atacate;
- obligarea EUIPO la plata cheltuielilor de judecată.

Motivul invocat

- încălcarea articolului 7 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 2017/1001.

Ațiune introdusă la 31 ianuarie 2019 – Cipru/EUIPO – Filotas Bellas & Yios (Halloumi Vermion grill cheese M BELAS PREMIUM GREEK DAIRY SINCE 1927)

(Cauza T-60/19)

(2019/C 112/54)

Limba în care a fost formulată acțiunea: engleza

Părțile

Reclamantă: Republica Cipru (reprezentanți: S. Malynicz, QC, V. Marsland, Solicitor)

Pârât: Oficiul Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (EUIPO)

Cealaltă parte din procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs: Filotas Bellas & Yios AE (Alexandrea Imathias, Grecia)

Datele privind procedura în fața EUIPO

Titularul mărcii în litigiu: cealaltă parte din procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs

Marca în litigiu: marca Uniunii Europene figurativă Halloumi χαλλούμι Vermion grill cheese/grill est/grill kase M BELAS PREMIUM GREEK DAIRY SINCE 1927 – marca Uniunii Europene nr. 12 172 276

Procedura care s-a aflat pe rolul EUIPO: procedură de declarare a nulității

Decizia atacată: Decizia Camerei a patra de recurs a EUIPO din 20 noiembrie 2018 în cauza R 2296/2017-4

Concluziile

Reclamanta solicită Tribunalului:

- anularea deciziei atacate;
- obligarea EUIPO și a intervenientei la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele invocate

- Camera de recurs a săvârșit o eroare de apreciere în privința similitudinii produselor.
- Camera de recurs a săvârșit o eroare considerând că este corect să se transpună raționamentul jurisprudenței anterioare a Tribunalului.
- Camera de recurs a considerat în mod eronat că o marcă națională anterioară este cu totul lipsită de caracterul distinctiv care permite să se deosebească produsele certificate de produsele necertificate.
- Camera de recurs a săvârșit o eroare în compararea mărcilor și în evaluarea gradului de confuzie.
- Camera de recurs nu a luat în considerare dispozițiile și jurisprudența naționale referitoare la întinderea și efectele mărcilor de certificare naționale.

Acțiune introdusă la 4 februarie 2019 – ECSEL Joint Undertaking/Personal Health Institute International

(Cauza T-64/19)

(2019/C 112/55)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Reclamantă: ECSEL Joint Undertaking (reprezentant: G. Kuyper și P. Brochier, avocați)

Pârât: Personal Health Institute International (Amsterdam, Țările de Jos)

Concluziile

Reclamanta solicită Tribunalului:

- obligarea pârâtului la plata către ECSEL a sumei de 25 513,84 euro cu dobânzi la rata contractuală de 3,5 % începând de la 15 decembrie 2014 până la primirea plății integrale.

Motivele și principalele argumente

În susținerea acțiunii, reclamanta invocă un singur motiv, întemeiat pe o pretinsă nerespectare a contractului de către pârât, care, potrivit reclamantei, nu a furnizat niciun detaliu sau informație cu privire la proiectul său autorității de finanțare naționale competente și nu și-a îndeplinit obligațiile contractuale, justificând astfel rezilierea contractului în privința pârâtului în temeiul dispozițiilor relevante ale articolului II.20.1 din anexa la acordul de finanțare.

Acțiune introdusă la 5 februarie 2019 – Sixsigma Networks Mexico/EUIPO – Dokkio (DOKKIO)

(Cauza T-67/19)

(2019/C 112/56)

Limba în care a fost formulată acțiunea: engleza

Părțile

Reclamantă: Sixsigma Networks Mexico, SA de CV (Ciudad de Mexico, Mexic) (reprezentant: C. Casas Feu, avocat)

Pârât: Oficiul Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (EUIPO)

Cealaltă parte din procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs: Dokkio, Inc. (San Mateo, California, Statele Unite)

Datele privind procedura în fața EUIPO

Titularul mărcii în litigiu: cealaltă parte din procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs

Marca în litigiu: înregistrarea internațională care desemnează Uniunea Europeană a mărcii verbale „DOKKIO” – înregistrarea internațională care desemnează Uniunea Europeană nr. 1 308 971

Procedura care s-a aflat pe rolul EUIPO: procedură de opoziție

Decizia atacată: Decizia Camerei a doua de recurs a EUIPO din 21 noiembrie 2018 în cauza R 1187/2018-2

Concluziile

Reclamanta solicită Tribunalului:

- anularea deciziei atacate în ceea ce privește respingerea opoziției B 2800087;
- obligarea EUIPO la plata cheltuielilor de judecată efectuate de Sixsigma Networks Mexico, SA de CV,
- obligarea Dokkio, Inc. la plata cheltuielilor de judecată efectuate de Sixsigma Networks Mexico, SA de CV.

Motivul invocat

- încălcarea articolului 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (UE) 2017/1001 a Parlamentului European și a Consiliului.
-

**Acțiune introdusă la 6 februarie 2019 – Südwestdeutsche Salzwerke/EUIPO (Bad Reichenhaller
Alpensaline)**

(Cauza T-69/19)

(2019/C 112/57)

Limba de procedură: germana

Părțile

Reclamantă: Südwestdeutsche Salzwerke AG (Heilbronn, Germania) (reprezentant: M. Douglas, avocat)

Pârât: Oficiul Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (EUIPO)

Datele privind procedura în fața EUIPO

Marca în litigiu: cererea de înregistrare a mărcii Uniunii Europene figurative „Bad Reichenhaller Alpsaline” – cererea de înregistrare nr. 17 126 517

Decizia atacată: Decizia Camerei întâi de recurs a EUIPO din 4 decembrie 2018 în cauza R 412/2018-1

Concluziile

Reclamanta solicită Tribunalului:

- anularea deciziei atacate și admiterea cererii de înregistrare nr. 17 126 517, în măsura în care a fost respinsă;
- obligarea EUIPO la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele invocate

- încălcarea articolului 7 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul (UE) 2017/1001 al Parlamentului European și al Consiliului.

Acțiune introdusă la 7 februarie 2019 – DK Company/EUIPO – Hunter Boot (DENIM HUNTER)

(Cauza T-74/19)

(2019/C 112/58)

Limba în care a fost formulată acțiunea: engleza

Părțile

Reclamantă: DK Company A/S (Ikast, Danemarca) (reprezentant: S. Hansen, avocat)

Pârât: Oficiul Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (EUIPO)

Cealaltă parte din procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs: Hunter Boot Limited (Edinburgh, Regatul Unit)

Datele privind procedura în fața EUIPO

Solicitantul mărcii în litigiu: reclamanta

Marca în litigiu: cererea de înregistrare a mărcii Uniunii Europene figurative DENIM HUNTER – cererea de înregistrare nr. 14 649 891

Procedura care s-a aflat pe rolul EUIPO: procedură de opoziție

Decizia atacată: Decizia Camerei a doua de recurs a EUIPO din 16 noiembrie 2018 în cauza R 849/2018-2

Concluziile

Reclamanta solicită Tribunalului:

- anularea deciziei atacate;
- reformarea deciziei atacate;
- obligarea EUIPO la plata cheltuielilor de judecată, inclusiv a celor efectuate de reclamantă.

Motivul invocat

- Camera de recurs a săvârșit o eroare atunci când a constatat că există un risc de confuzie între mărci.

Acțiune introdusă la 8 februarie 2019 – Comune di Milano/Parlamentul și Consiliul

(Cauza T-75/19)

(2019/C 112/59)

Limba de procedură: italiana

Părțile

Reclamantă: Comune di Milano (reprezitanți: F. Sciaudone, M. Condinanzi și A. Neri, avocați)

Pârâte: Parlamentul European și Consiliul Uniunii Europene

Concluziile

Reclamanta solicită Tribunalului:

- anularea Regulamentului (UE) 2018/1718 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 noiembrie 2018 de modificare a Regulamentului (CE) nr. 726/2004 în ceea ce privește stabilirea sediului Agenției Europene pentru Medicamente (denumită în continuare „EMA”);
- declararea faptului că Decizia din 20 noiembrie 2017 a Consiliului este lipsită de efecte, în temeiul punctului 6 din Normele de procedură din 22 iunie 2017;
- obligarea Consiliului și a Parlamentului la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

În susținerea acțiunii, reclamanta invocă patru motive.

1. Primul motiv, întemeiat pe încălcarea principiilor democrației reprezentative (articolul 10 TUE), echilibrului instituțional și cooperării loiale (articolul 13 TUE), precum și pe încălcarea normelor fundamentale de procedură și a articolului 14 TUE

- Reclamanta invocă încălcarea principiilor în cauză prin aceea că: i) sediul EMA a fost ales de o singură instituție, Consiliul, în urma unui proces decizional care a dus la Decizia din 20 noiembrie 2017 care a determinat conținutul regulamentului atacat (cu alte cuvinte stabilirea sediului EMA la Amsterdam) în afara procedurii legislative ordinare și înainte de deschiderea acesteia; ii) Consiliul și Comisia – singurele două instituții care au participat la procesul de selecție – nu au implicat Parlamentul în procedura de selecție a sediului EMA, la care s-a redus, de fapt, procesul decizional; iii) în cadrul procedurii legislative ordinare, Consiliul și Comisia au pus Parlamentul în fața faptului împlinit pe care îl constituia alegerea (deja efectuată) a orașului Amsterdam ca sediu; iv) Consiliul și Comisia nu au lăsat Parlamentului nicio marjă de intervenție pentru a evalua sau a repune în discuție această decizie și s-au angajat, dimpotrivă, să încheie procedura legislativă cât mai curând posibil; v) Parlamentul a fost pus în imposibilitatea de a-și exercita funcția, deși prevăzută de tratate, și a trebuit, în cursul procedurii legislative, să „confirme” decizia adoptată de Consiliu.
2. Al doilea motiv, întemeiat pe un abuz de putere și pe încălcarea principiilor transparenței, buneii administrări și echității
- Potrivit reclamantei, procedura de selecție avea ca obiectiv identificarea celei mai bune oferte de relocare a sediului EMA în lumina criteriilor obiective de selecție definite în cererea de ofertă. Cu toate acestea, în speță, desemnarea sediului prin tragere la sorți, fără măsuri de cercetare complementare, nu a permis să se verifice că cele două candidaturi prezentate de Milano și de Amsterdam nu erau echivalente, și nici să se aleagă cea mai bună ofertă. În plus, rezultatul votului din 20 noiembrie 2017, favorabil orașului Amsterdam, a fost permis de lipsa unei cercetări efective a Comisiei și prin denaturarea ofertei neerlandeze (privind diverse elemente esențiale). În consecință, statele membre ar fi votat în favoarea candidaturii orașului Amsterdam considerând în mod eronat că acesta din urmă îndeplinea condițiile prevăzute în cererea de ofertă, precum și cerințele specifice Agenției. Mai mult, oferta neerlandeză a fost modificată ex post (în plus, într-un sens defavorabil) după votul din 20 noiembrie 2017. Modificările aduse ofertei ar fi fost negociate în secret și în mod bilateral. Viciile de care este afectată Decizia din 20 noiembrie 2017 determină nelegalitatea regulamentului atacat.
3. Al treilea motiv, întemeiat pe încălcarea principiului buneii administrări.
- Se susține în această privință că procesul decizional care a condus la desemnarea noului sediu al EMA se caracterizează prin lipsa unor forme și a unor modalități destinate să asigure transparența impusă. Lipsa cercetării și renegocierea ulterioară, bilaterală și secretă a anumitor condiții esențiale ale ofertei neerlandeze ar fi agravat încălcarea principiului transparenței. În plus, numeroase elemente pertinente pentru decizie nu au fost luate în considerare. Neevaluarea efectivă a ofertelor și denaturarea de către Comisie a trei elemente esențiale ale ofertei neerlandeze (suprafața sediului temporar, condiții financiare, caracterul neadecvat pentru asigurarea continuității operațiunilor EMA) ar fi agravat încălcarea principiului buneii administrări.
4. Al patrulea motiv, întemeiat pe încălcarea Deciziei din 11 septembrie 2009 a Consiliului privind adoptarea regulamentului său interior și pe încălcarea normelor de procedură ale Consiliului din 31 octombrie 2017
- Cu privire la acest aspect, reclamanta arată că modalitățile de derulare și rezultatul operațiunilor de vot ar fi afectate de încălcarea normelor specifice pe care Consiliul ar fi trebuit să le respecte, fapt care determină nelegalitatea Deciziei din 20 noiembrie 2017 și a regulamentului atacat.

Acțiune introdusă la 12 februarie 2019 – Apostolopoulou și Apostolopoulou-Chrysanthaki/Comisia

(Cauza T-81/19)

(2019/C 112/60)

Limba de procedură: greaca

Părțile

Reclamante: Zoi Apostolopoulou (Atena, Grecia), Anastasia Apostolopoulou-Chrysanthaki (Atena) (reprezentant: D. Goskos, avocat)

Pârâtă: Comisia Europeană

Concluziile

Reclamantele solicită Tribunalului:

- conexarea prezentei acțiuni a reclamantelor cu acțiunea conexă pe care acestea au introdus-o la 25 octombrie 2018 și care a fost înregistrată cu numărul T-721/18;
- admiterea acțiunii și obligarea în solidar a pârâtelor la plata către fiecare dintre reclamante a sumei totale de un milion o sută de mii de euro, astfel cum aceasta este detaliată în cererea lor introductivă, pentru repararea prejudiciului moral pe care reclamantele l-au suferit ca urmare a atingerii aduse personalității;
- obligarea pârâtelor la a se abține în viitor de la orice atingere adusă personalității;
- obligarea primei pârâte la restabilirea onoarei și a reputației reclamantelor prin intermediul unei declarații;
- obligarea pârâtelor la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Prezenta acțiune a fost introdusă împotriva Comisiei Europene și a Uniunii Europene. Dat fiind că aceasta din urmă este întotdeauna reprezentată în fața Curții de instituția căreia i se atribuie actul sau comportamentul atacat, Comisia este singura pârâtă în prezenta cauză.

În susținerea acțiunii, reclamantele invocă trei motive.

1. Primul motiv se întemeiază pe încălcarea obligației de loialitate și de echitate care le revine părților, pe încălcarea principiului general fundamental al administrării echitabile a justiției și pe încălcarea dreptului reclamantelor la un proces echitabil.
 2. Al doilea motiv se întemeiază pe încălcarea demnității umane și a personalității reclamantelor, cu încălcarea principiului bunei administrări.
 3. Al treilea motiv se întemeiază pe încălcarea principiului legalității, bunei-credințe și încrederii legitime.
-

ISSN 1977-1029 (ediție electronică)
ISSN 1830-3668 (ediție tipărită)

Oficiul pentru Publicații al Uniunii Europene
2985 Luxemburg
LUXEMBURG

RO